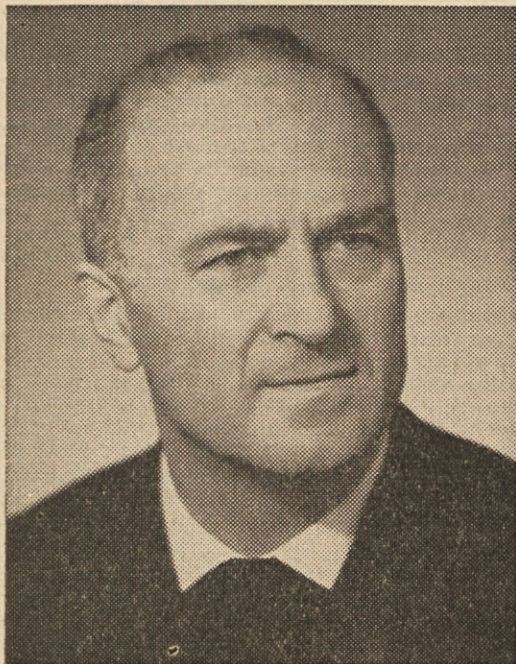

† Dr. France Cigan veliki prijatelj mladine

Dolgo smo upali, da bo železna volja vendar še premagala zahrbtnega raka.

Če si sedel še pred par dnevi ob bolniški postelji v celovški bolnici, si videl in slišal, kako je še poln vere v ozdravljenje razvijal načrte dela za dobrih deset let, kako se je veselil vsakoletne Akademije Slovenske gimnazije, za katero je že lansko jesen začel s pripravami. Leta 1970 je pripravil proslavo za desetletnico pevskega društva Jakob Petelin-Gallus v Celovcu, a jo je moral preložiti na 1971. Imel je kup prijav iz slovenskih obrobni vasi po zadnjih predavanjih na celovškem radiu, ko so stari pevci najavili želje, da bi dr. Cigan prišel k njim in otel stare slovenske pesmi pozabi. Leta je po vaseh zbiral in na magnetofon zapisoval stare viže, ki so jih še poznali očaki in mamice iz otroških let.

Kdo bo znal dvigniti zlati zaklad iz Ciganove zapuščine? Mogoče Jožko Kovačič — Ciganov učenec — upamo.

Na Slovenski gimnaziji v Celovcu pa sem kot ravnatelj šole imel priliko in čast z g. dr. Ciganom sodelovati. V štiridesetih letih svojega službovanja v raznih krajih Avstrije nisem nikjer srečal kolega, ki bi se s tako vneto posvečal mladini, kakor dr. Cigan. Postala sva si življenjska prijatelja. Ko smo na Slovenski gimnaziji zaključili 1959 drugo leto obstoja šole, je prijatelj Cigan pripravil prvo Akademijo. Jaz osebno, na tem področju popolnoma neizkušen, sem tak poskus odsvetoval, ker smo imeli šele štiri razrede. Cigan pa je bil velik optimist in je veroval v uspeh. V Kolpingovi dvorani je bila v soboto, 6. junija 1959, prireditev za zastopnike šolske oblasti in starše, in v nedeljo, 7. junija, za vse prijatelje mlade Slovenske gimnazije. S pevskim delom je bila povezana tudi telovadba in razstava risarjev in ročnih del. Uspeh in obisk obeh prireditev je bil izreden. Nemški in slovenski tisk je bil poln pohvale.

Letna poročila Slovenske gimnazije od prvega letnika 1957/58 do 1969/70 so žive pričče Ciganove marljivosti in Ciganovega napora. Brez posebne prošnje je Cigan vsako leto, in to pravočasno, pripravil svoj prispevek.

V šoli si ni stavil naloge, da bi izuril pevske vrhove, njegova prizadevnost je veljala skrbi, da mladina vzljubi pesem, da mladino zajame slovenska melodija. Dokazal je to svoje delo z nastopi celotnega gimnazijskega zbora z 250 pevci pri šolskih Akademijah. Prvošolci in osmošolci, vsa šola je bila na odru in je pela.

Taki nastopi pa tudi pri dr. Ciganu niso

Odprto pismo in resolucija študentov Slovenije

Dne 10. februarja so študentje Slovenije naslovili zboru narodov Jugoslavije dva važna dokumenta, in sicer odprto pismo in resolucijo o položaju zamejskih Slovencev.

Resolucija o položaju zamejskih Slovencev, ki jo prinašamo v skrajšani obliki, se glasi:

V zahtevah po demokratizaciji odnosov med posamezniki in skupinami in zagotovitvi kar najboljših razmer za svoboden in neoviran razvoj vsakega človeka in vsake skupine, kot ga zahteva tudi ustanovna listina OZN, izražamo razočaranje in ogorčenje nad politiko do slovenske nacionalne skupnosti v Avstriji in Italiji, še posebej zaradi odnosa do Slovencev v Beneški Sloveniji. Hkrati opozarjamo na težak položaj Porabskih Slovencev. Želimo si dobrih odnosov, tako gospodarskih kot političnih in kulturnih, s sosednjimi državami. Prav zato si bomo z vzemi silami prizadevali zagotovitev človekovih in državljanskih pravic zamejskim Slovincem in pogojev za njihov razvoj, kajti ni dobrih sosedskih odnosov brez urejenega vprašanja manjšin. Pripadniki narodnosti, ki živijo na mešanem območju, so najbolj neposreden nosilec ustvarjanja dobrih odnosov med državami. Svobodno prepletanje tokov v gospodarstvu, kulturi in vseh drugih oblikah skupnega življenja, predstavlja trajno osnovo za razvoj dobrih odnosov.

Zahtevamo izpolnitev mednarodnih sporazumov tako mirovne pogodbe z Italijo, kot avstrijske državne pogodbe in izpolnjevanje zadevnih resolucij OZN, katerih podpisnici sta tudi Avstrija in Italija.

V dosedANJI praksi niso bile izkoriščene pravne možnosti, ki jih daje mirovna pogodba, londonski sporazum in avstrijska državna pogodba, prav tako pa pravne možnosti, ki izhajajo iz resolucij OZN.

Problem zamejskih Slovencev bi zaslužil obravnave pred OZN, vsaj toliko kot problem Južne Tirolske. Jugoslavija ni ustrezno protestirala proti teptanju človekovih in narodnih pravic zamejcev.

Avstrijskim oblastem in avstrijski javnosti

Avstrijska država je sprejela obveze varovanja slovenskih interesov na ozemlju, kjer so bili leta 1910 Slovenci strnjeno naseljeni. Neposredno zgodovinsko dejstvo je, da so se koroški Slovenci ob plebiscitu odločali med Jugoslavijo in Avstrijo, ne pa med slovenstvom in nemštvom. Odločali so se za Avstrijo, ki jim je izrecno zagotovila nacionalno samobitnost. Praksa prve republike je bila, žal, drugačna, njeno direktno zaostreno nadaljevanje je bila nacistična praksa po Anschlusu; od druge republike upravičeno pričakujemo bistveno drugačno stališče in konec raznarodovanja. Zato odločno ugovarjamo slehernemu „ugotavljanju“ manjšine, ker bi to bilo instrument raznarodovalnega pritiska; zaradi politične eksponiranosti pomeni že vsako ugotavljanje tudi zmanjševanje po uradnih statistikah ugotovljenega številčnega stanja Slovencev, s tem pa še večjo diskriminacijo. Že sam predlog za priznanje zaslug članom, ki so doslej popisovali prebivalstvo — prisiljevali Slovence, naj se izrečejo za Nemce — organizacij Heimatbunda in Heimatdiensta dokazuje, da take sile še aktivno delujejo.

K odstavkom 7. člena avstrijske državne pogodbe:

Menimo, da se realni položaj na Koroškem in Štajerskem oddaljuje od smotrov in pravic, ki jih pravno zagotavlja prvi odstavek. (Nadaljevanje na 5. strani)

Šole za Slovence v zamejstvu

Odbor prosvetnokulturnega zbora slovenske skupščine je na svoji seji 17. februarja razpravljaval o problematiki šolskega izobraževanja Slovencev v Italiji, Avstriji in na Ogrskem. Poudarili so, da je dolžnost Slovencev v matični domovini, da store čim več za nadaljnje razvijanje in izpostavljanje šolstva zamejskih Slovencev.

Kot gradivo je odbor za vzgojo in izobraževanje dobil dobro in realno analizo o stanju slovenskega šolstva v zamejstvu; pripravil jo je sekretariat za prosveto in kulturo. Iz te analize je razvidno, da imajo zamejski Slovenci precej različne možnosti za šolanje v materinščini; v povojnih letih so lahko ugotovili ponekod viden napredek, seveda drugod so se pa razmere poslabšale. Treba je iskati najrazličnejše možnosti ter oblike vzpodbujanja in pomoči, da bi se zboljšale šolske razmere za zamejske Slovence.

Na seji pa je bilo tudi jasno čutiti, da se je matični narod v preteklosti brigal mnogo

bili brez težkega napora. V velikih počitnicah je pripravljaval material za Akademijo prihodnjega leta in vadal v zborovskem petju svoje pevce. Udeležil sem se takih vaj in doživel, kako si je dr. Cigan v potu svojega obraza priboril uspeh.

Prijatelj Cigan ni doživel med nami Slovinci zasluženega priznanja, več so mu ga dali nemški strokovnjaki ob nastopih pri šolskih pevskih tekmah.

Ko stojim ob mrtvaškem odru svojega od-

premalo za slovensko šolstvo v zamejstvu in da bi bilo ta dolg čimprej popraviti.

Končno zopet trezna beseda iz Ljubljane. V preteklih letih se je le prepogosto poudarjala lažna oz. zmotna trditev, da je pri zamejskih Slovincih, mi Korošci mislimo seveda v prvi vrsti na lastni položaj, vse v redu. Take ugotovitve so bile samo voda na mlin naših najstrupenejših sovražnikov, a tudi navidezni prijatelji, zlasti tisti, ki so skušali in še skušajo ohromiti lastno narodno in politično voljo koroških Slovencev, so se kaj radi posluževali takih neresničnih trditev.

Naloga matičnega naroda, a tudi Jugoslavije kot sopolisnice avstrijske državne pogodbe je, da skrbita za čimprejšnjo in popolno uresničitev vseh določil tako senžermenske kot tudi dunajske avstrijske državne pogodbe. Ni namreč dobrega sosedstva brez odkritih in enakopravnih odnosov, ni namreč dobrega sosedstva brez neizpolnjenih pogodb, obljub in obveznosti.

kritega in prisrčnega prijatelja, mi prihajajo še bolj v spomin priznanja bivših Ciganovih gojencev in učencev, ki so mu odkrito izrekli polno priznanje za njegovo delo kot vzgojitelju v Domu in kot učitelju v šoli.

Prepričan sem, da bo mladina ohranila dr. Cigana v trajnem spominu.

Prijatelju Ciganu prisrčen „Bog plačaj!“ za ves njegov trud za slovensko mladino, še posebej za prijateljstvo.

Dr. Joško Tischler

O B J A V A

Ravnateljstvo Državne gimnazije za Slovence sporoča:

1. Po posebnem odloku Zveznega ministrstva za prosveto in umetnost letos prvič odpadejo sprejemni izpiti za vstop v 1. razred gimnazije za vse učence 4. razreda ljudske šole, ki so sposobni za vstop v glavno šolo kategorije A (Klassenzug A). Te učence naj bi starši prijaviteli za sprejem na gimnazijo že takoj po končanem 1. semestru tega šolskega leta v času od 15. do 27. februarja 1971. Ob prijavi je treba predložiti spričevalo 1. semestra.

2. Učenci, ki bi po 4. razredu ljudske šole mogli vstopiti samo v glavno šolo kategorije B (Klassenzug B), bodo morali delati sprejemni izpit za vstop v 1. razred gimnazije. Ti sprejemni izpiti bodo verjetno 1. in 2. julija 1971. Prijave za te sprejemne izpite je treba napraviti vsaj do 30. junija 1971.

3. Za vstop v višje razrede gimnazije je potreben poseben razgovor z ravnateljem.

Prijave za sprejem na gimnazijo lahko opravite osebno v šolski pisarni ali pa pismeno na naslov: Državna gimnazija za Slovence, 9020 Klagenfurt, Lerchenfeldstraße 22.

Poleg spričevala za 1. semester je za prijavljenega učenca treba še predložiti rojstni list in dokaz avstrijskega državljanstva.

Popis učenca pošlje vodstvo ljudske šole neposredno na naslov ravnateljstva Državne gimnazije za Slovence v Celovcu.

Dr. Pavle Zablatnik
ravnatelj

Zlobna oskrnitev partizanskega spomenika

V noči od sobote na nedeljo so nepoboljšljivi nemški skrajneži polili partizansko grobišče v Grebinju z rdečo barvo. Zraven groba je ležalo pismo, kjer so zapustili storilci svoje pozdrave: „Wir können es auch“.

Značilno pa je ponovno zadržanje nemškega časopisja na Koroškem: Ugotavljajo, da je bilo to zločinsko početje odgovor na nočne akcije „slovenskih ekstremistov“. Medtem ko pišejo pri Slovincih dosledno o „ekstremistih“, imenujejo nemškonacionalne oskrnjevalce grobišč na pokopališčih (!) čisto navadno „neznane storilce“. Jasen dokaz dvojne mere. „Kärntner Nachrichten“ je pisala pri velikovških akcijah o ljudeh, ki nimajo nobene čuša za kulturo in civilizacijo. Kaj bodo kaj pisali tokrat, o zločincih, ki so že večkrat očitno pokazali svoj odnos do grobišč na pokopališčih.

V interesu miru v deželi bi tudi bilo, če bi se vpregla varnostna služba s prav isto vneto v raziskavanje kot se je takrat, ko je iskala očitno slovenske storilce.

Manevri NATO na Atlantiku

Na Atlantiku so se pravkar končali manevri vojnih ladij Britanije, ZDA, Zahodne Nemčije, Nizozemske, Norveške, Portugalske in Francije. Sodelovala so tudi letala iz ZDA, Zahodne Nemčije in Portugalske. Namen manevrov, imenovanih „Sončna morja 71“, je bil preizkusiti bojno pripravljenost stalnih pomorskih sil NATO na Atlantiku.

OD TEDNA DO TEDNA

TITO O IZRAELU

Med Titovim obiskom v Kairu je jugoslovanski predsednik maršal Tito na slavnostni večerji, ki jo je egiptčanski poglavar pripravil na čast svojega visokega gosta, med drugim tudi dejal, da mora Izrael razumeti, da bi njegova lastna neodvisnost zašla v nevarnost, ako bo nadaljeval z dosedanjo politiko ogrožanja samostojnosti drugih.

NAŠLI NAČRTE ZA BRANDTOVO UGRABITEV

Zahodnonemška policija je zaprla 12 članov oborožene neonacistične tolpe, ki je delovala v Bonnu in Düsseldorfu. V njihovih stanovanjih so našli orožje in več streliva, staro in novo nacistično propagandno literaturo, nacistične zastave in značke. Člani so pripravljali umor bonnskih politikov.

Neodvisno od te skupine zapira policija pripadnike leve skupine, ki je hotela ugrabiti kanclerja Brandta. Pri njih so našli orožje in načrte za njegovo ugrabitev, ki naj bi jo izvršili v času njegovega sprehoda.

RULLMANN IN TACI VLOŽILA PRITOŽBO

Hans Peter Rullmann in Hilmi Taci, ki sta bila obsojena zaradi vohunstva (prvi na šest, drugi na pet in pol let strogega zapor), sta se proti razsodbi vojaškega sodišča v Beogradu pravočasno pritožila na vrhovno vojaško sodišče. Pritožbe sta vložila njuna odvetnika in vojaški tožilec. (Glej še NT, št. 3).

VSAK PETEK 300 NEMCEV IZ POLJSKE

Okrog 300 Nemcev pripadnikov narodnostne manjšine na Poljskem prihaja vsak teden v Zahodno Nemčijo, in sicer v taborišče za priseljence v Friedlandu. Doslej se je priselilo iz Poljske 2.760 Nemcev.

POLJSKA VLADA SE JE MORALA VDATI

Poljski ministrski predsednik Jarošević je po televiziji sporočil delavcem in vsem državljanom Poljakom, da je vlada sklenila s 1. marcem vrniti se na stare cene, gre zlasti za živila, ki so veljale pred izbruhom protestov in nemirov decembra lani zaradi podražitve živil. Do tega sklepa so prišli na sestanku partije. Vlada hoče ustreči že-

ljam delavcev, da bi živeli laže, vendar jih opozarja, da v tem trenutku ne bo mogla sprejeti nobene želje po zvišanju plač.

CERKEV ZA POMIRITEV NA POLJSKEM

V času škofovske konference (od 27. do 28. januarja) so poljski škofje objavili pastirsko pismo, ki sta ga podpisala kardinal Višinski in kardinal Vaitila, krakovski nadškof. Poljski škofje so pripravljani na sodelovanje z novo vlado. Kakor pravi pastirsko pismo, hočejo sodelovati pri pomiritvi duhov, ki so jih vznemirili krvavi dogodki meseca decembra, da bi se vzpostavil red in mir. Potrebno je sodelovanje med vsemi. Pastirsko pismo govori o luči upanja, ki se je pojavila po temnih dneh. Decembrski dogodki so bili boleča lekcijska, iz katere je treba potegniti plodne zaključke. Zmagati mora pamet, sicer bo notranji mir v nevarnosti, ogrožena bo tudi neodvisnost domovine.

VEČNI NEMIRI NA SEVERNEM IRSKEM

Iz Belfasta poročajo, da je sedaj umrl še drugi angleški vojak, ki je bil ranjen med spopadom z demonstranti. Ranjen je bil v glavo na ulici. Gre za študenta artilerista Johna Lauriea, ki mu je 22 let. Te dni je bil ubit še drugi angleški vojak — 20-letni Robert Curtis.

EVROPSKI PARLAMENT NAJ SE PRESELI V LONDON

Evropsko gibanje je v Londonu priredilo zasedanje, kateremu prisostvujejo tudi angleški parlamentarci. Na zasedanju je bila sprejeta izjava, ki naglašja pomen razširitve Evropske gospodarske skupnosti ter tudi potrebo, da se razširijo pristojnosti evropskega parlamenta (pri EGS). Konservativni poslanec Norman Saint — John Stevas je sprožil misel, da bi sedež evropskega parlamenta preselili v London, ko bo Velika Britanija pristopila v Evropski gospodarski skupnosti.

IZRAEL ZA SPORAZUM Z EGIPTOM

Izraelski zunanji minister Aba Eban je izjavil, da je Izrael pripravljen skleniti pogodbo z Egiptom glede položaja na Bližnjem vzhodu. Izrael bi vztrajal pri zahtevi, naj Egipt v mirovni pogodbi prizna obstoj izraelske države. Egipt doslej ni priznaval

izraelskim ladjam pravice, da bi plule skozi Sueški prekop, ker sploh ni priznaval in ne priznava še danes obstoja Izraelske države.

ZAKLONIŠČA PRED ATOMSKIMI NAPADI NA KITAJSKEM

Kitajska koplje v hribih blizu obrežnega območja predore in zaklonišča za obrambo pred atomskim napadom. Tako nameravajo zavarovati delavce velikih tovarn in industrijska naselja pred nenadnim sovražnim napadom. To pripovedujejo potniki, ki se vračajo s Kitajskega.

Dostop do omenjenih predorov in zaklonišče je strogo prepovedan. Narejena so iz cementa in drugega gradiva, ki ga je pri-spevala vlada. Tudi gradnja „družinskih“ zaklonišč sodi v okvir pripravnar obrambo pred jedrskim napadom.

Šola v materinščini

Bivši predsednik vlade in sedanji dosmrtni senator Ferruccio Parri je v zadnji številki svojega političnega petnajst dnevnika „L'Astrolabio“ objavil krajši informativni članek o Slovincih v Italiji. Skrajšani članek iz Prim. dnevnika se glasi:

Glede slovanskega prebivalstva v petih obmejnih pokrajinah je „Popolo d'Italia“, sprejemajoč predlog „federalov“ s Cobolli Giglijem na čelu, pisal v juniju 1927: „Zamisli, da mora biti raznarodovanje hitro in totalno, prihaja od samega „duceja“, čigar ukaz bo fašizem Julijske krajine izvršil s takojšnjo poslušnostjo“. Kako je bil ukaz izveden v vsej popolnosti in s totalitarno krutostjo, pojasnjuje sedaj popravljalni zakonski osnutek, ki ga je predložila senatu komunistična skupina: prvi podpisnik je senator Sema. Gre za enega od tolikih mučnih poglavičkarjev, ki jih je povzročil fašizem, ki ni drugačno, čeprav pa manj znano od tistega, ki zadeva raznarodovanje v Gornjem Poadižju. Z zamudo desetletij, ki jo je bilo treba plačati s težkim političnim pasivom, bo sedaj spor z južnimi Tiroli zadovoljiv, in upajmo dokončno rešen. Treba je izvesti s istim zaključnim rezultatom tudi to zadnje neuresničeno izvajanje slovenskega ustavnega oločila.

Kakšen je številčni obseg te manjšine, je za čuda težko ugotoviti. Štetje z leta 1961 je opustilo ugotavljanje tega podatka za goriško pokrajino in tako tudi za Nadiške doline in za Rezijsko v videmski pokrajini, kjer pa je že starejša anekdota k Italiji, ki sega v leto 1866, ustvarila posebne pogoje za skrčenje narodnostnega razlikovanja. Izseljenstvo in gospodarska propast Trsta sta zelo skrčila, po priključitvi in v zadnjih letih slovanske skupnosti. Sedaj lahko domnevamo, da gre skupaj kakih 50 tisoč ljudi, ki „navadno govorijo doma slovenski jezik“. (Slovinci v Italiji pa pravijo, da jih je najmanj 120.000, na Tržaškem 60.000, Goriškem 20.000, v videmski pokrajini 40.000).

Ko na italijanski strani govorijo o italijanskih manjšinah, ki so ostale v Istri in še prav posebej v coni B, nam Jugoslavija odgovarja, da štejejo Italijani, ki jih je smatrala v svojem šteju na podlagi iste metode, se pravi pogovornega jezika,

Potniki zatrjujejo, da Kitajci ne vedo natanko, kdo naj bi jih nameraval napasti — Američani, Japonci ali Rusi.

VOHUNSKI POLETI NAD OZEMLJEM KITAJSKE

Več ameriških časopisov je objavilo članek časnikarja Jacka Andersona, da ameriška izvidniška letala s človeškimi posadkami vohunijo nad ozemljem Kitajske. Anderson navaja, da iz ameriškega letalskega oporišča Cadena na Okinavi vsak dan vzletajo superonična letala vrste „SR-71“, ki lahko letijo v višini 25.000 m in s hitrostjo več kot 3200 km na uro, in vohunijo nad kitajskim ozemljem. V članku je dalje rečeno, da Kitajci izpopolnjujejo raketni in radarski sistem za sestrelitev teh vohunskih letal.

kakih 30.000 duš, medtem ko ceni, pretirava, da je bilo anektiranih Italiji 80.000 Slovanov. Italijani, ki so zapustili Reko, Pulo in mesteca zahodne istrske obale, so številnejši od tistih, ki so tam ostali. Res je, da lahko objokujemo z narodnostnega stališča izgubo mestec severno od Pule, ki so bila nekoč beneške kolonije. Res je, da sta sramotni propad Mussolinijeve Italije in jugoslovanski pritisk preprečila glede Trsta in Julijske krajine avtonomistične rešitve, ki bi omogočile boljše razmere in boljšo bodočnost, kot so današnje. Res pa je tudi, žal, da se istrski begunci zelo radi pridružijo trobljenju dedičev fašizma, ki je povzročil njihovo propast.

Če se torej odločimo, da takoj in hitro zadovoljimo tej pravični zahtevi, ki zadeva v glavnem šolske ustanove in uporabo jezika, bo imel ta sklep idejno pomembnost, ki gre preko meja te majhne narodne manjšine. Zahteva se izpolniti v omrežju osnovnih in srednjih šol, ki naj bi jih vodili slovenski šolniki in ki bi dosegle svojo izpopolnitev v vseučiliškem inštitutu, ki bi ga bilo treba ustanoviti v Trstu. Zahtevajo se domovi za študente, knjižnica, pomoč ustanovam in kulturnim organizacijam. Uporaba materinskega jezika mora biti dopuščena na sodiščih in v javnih uradih. Treba je tudi obnoviti v prvotni obliki primike in osebna imena ter krajev, ki so bila popačena za časa fašizma. In moglo naj bi se končno govoriti v slovenščini v občinskih in pokrajinskih svetih.

Nova dogovorjena ureditev za Gornje Poadižje bo kmalu odobrena z zakonom. Zelo primerno bi bilo, da se ta okvir notranje pravičnosti izpolni s tem, da se odstranijo diskriminacije na škodo te skupine državljanov in da se zbršijo na ravni naše skupnosti te preostale zahteve narodnostnega značaja. Naj ne moti nikogar skrb za te podrobnosti. Nova izkušnja uči, da je treba poiskati osnovo za ustaljen napredek v smeri odprtih in širokih poti v mednarodnem življenju v gotovi in konsolidirani odločitvi, da se hodi po „nacionalnih poteh“.

TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA — TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA — TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA

Korošci, vaša usoda, vaša bodočnost!

2

Kaj nas čaka?

Koroška je ena najlepših dežel na celem svetu. Gore, ravnine, doline, reke, jezera, gozdovi, planine in cvetoča polja, vse kar nudi narava človeku lepega, najdeš pri nas na Koroškem. Ni se torej čuditi, da so nam nidek nekateri ljudje te lepe dežele. Ker jo pa zlepa ne morejo dobiti, rabijo v ta namen zavratna in satanska sredstva.

Ko so prišli svojčas prvi najeti hujskači na Koroško, so videli, da smo Slovenci in Nemci v najlepši zlogi in najlepšem miru skupaj živeli. Spoznali so takoj, da tukaj pri nas za nje ne bo kruha. Kaj storiti, da dobijo Koroško? „Za denar se dobi in naredi vse“, so menili. Prišli so Kranjci in Štajerci s tem denarjem, kupili posestva in si prizadevali, da pridobijo ljubezen naših ljudi do blažene Kranjske. Prišlo je še duhovništvo in napravljalo jezo med Slovenci in Nemci. Verne ovčice smo seveda vse verjele, ko so začeli pridigati, da nas odirajo, nas zatirajo, Nemec pa se pita. Jeza je nastala in Kranjci in Štajerci so jo podpihovali. Tako naglo in s takim hrupom se je vršilo vse, da nismo imeli časa pomisliti, ali je vse res ali ne.

Dokler Kranjci še niso imeli dosti moči, so njih zavratne misli zamolčevali. Zdaj pa, ko so po nekaterih občinah na konju, povejo nam že odkritosrčno, kakšna usoda nas čaka: „Mi Kranjci bomo gospodi, Ko-

rošci pa naši hlapci!“ S tem pa, kakor se vidi, še vselej niso zadovoljni. Kakor si ti Kranjci želijo, da mora postati, je nam povedal znani geometer Josip Gvajc, ki je rekel: „Pred da preteče 10 let, ne sme živeti v zasedeni Koroški ne eden Korošec!“

Srbi prihajajo že na Kranjsko in Štajersko, Srbi so v Jugoslaviji povsod na prvem mestu in podrivajo Štajerce in Kranjce, ki bi se radi naselili na Koroškem. Ja, kaj šel! Dežela še ni vaša! Rojaki, tujcem torej ni zadosti, da bi mi služili Kranjcem, ne, poginiti in izginiti bi morali od zemlje, katero so obdelovali naši očetje, naše matere, da se le Kranjci šopiri na njej kakor kukavica v tujem gnezdu.

Prve pridejo tuji duhovniki in uradniki, potem pa tudi drugi. Tako narejajo zdaj že Srbi, ki imajo zdaj že povsod po Sloveniji svoje duhovnike, v Mariboru, Ljubljani itd. In Korošči veste, kako stoka kranjski časopis „Slovenski Narod“ zaradi tega, da so povsod le Srbi? Poveti Vam hočemo: „Po službeni dobi starejšim in praktično nepri-merno izkušenejšim slovenskim in hrvatskim uradnikom se vsiljujejo za šefe mlajši Srbi ter zasedajo najvažnejša ter sploh vsa vodilna mesta po kraljevini edino-le Srbi. Oženjeni Slovenci in Hrvati z otroki se premeščajo iz domačije v sosedne dežele, kjer ne dobé ne stanovanja, na njih mesta pa se nastavljajo srbski — samci! A zaman je vsakršna prošnja, zaman so protesti, zaman sklicevanje na gospodarsko uničenje Slovencev in Hrvatov, zaman naglaševanje, da trpi država, zaman je vse, vse...“

Slovenski Korošci! Kovamo si zdaj naj verige, da v kratkem trgamo po njih? A zaman je vse, vse... bi morali reči potem tudi mi kakor stokajo zdaj Kranjci.

Ne gre le za našo vero, za naš jezik, ampak tudi za naše premoženje, našo koroško zemljo, gre za naše življenje!

Otresimo se kranjskih trotov, te trutamore, obvarujmo si deželo očetov, obvarujmo se sužnosti in glasujmo za enotno Koroško! za avstrijsko republiko!

Korošci, vaša usoda, vaša bodočnost!
(Berite in dajte tudi drugim brati!)

USODNA URA KOROŠKEGA

Korošci!
Pri konferenci v Parizu so priznali nam Korošcem ljudsko glasovanje. S prostim glasovanjem bomo odločili, ali bo Spodnje Koroško od Koroške dežele in od Nemške-Avstrije odtrgano in združeno s SHS državo Srbov.

KOROŠKO KOT NARAVNA ENOTA NELOČLJIVO

Enotno je Bog ustvaril našo domovino, okrog in okrog, posebno pa proti jugu je ločil deželo od drugega sveta z visokimi gorami. V tej deželi, omejeni od drugega sveta, so živeli več kot tisoč let Nemci in Slovenci mirno pri pokojnem delu in z zadovoljnostjo, ne da bi se prepirali. Nikoli niso se Slovenci zatirali zaradi njih jezika. Koroškimi Slovincem se je pri Nemcih boljše godilo kakor Slovincem na Kranjskem, prekosili so vse Jugoslovane v blagostanju in omiki, stojo še tudi danes višje ko Bosniaki, Srbi ali Črnogorci.

KOROŠKO KOROŠCEM!

Zadnja desetletja so prišli iz Kranjskega ščuvanci, hecarji v našo deželo; ni bilo jim prav, da smo živeli mirno eden pri drugem. Ko se je zrušila stara Avstrija, so hoteli ti tujci raztrgati našo deželo, nam zrastle na srca, in Spodnje-Koroško zediniti s srbsko državo kralja Petra. Koroška vlada je stala vselej na tem stališču: O Koroškem morejo

samo Korošci odločevati, kajti Koroško sliši Kornšem! Mi se ne namo prodati kot čreda ovc Srbom in Kranjcem. Koroško je enotno in hoče enotno ostati. Če so pa že na Koroškem ljudi, ki hočejo raztrgati našo enoto, hočemo s prostim glasovanjem odločiti, ali za srbsko državo kralja Petra ali za enotno koroško deželo v svobodnem Nemško-Avstrijskem.

JUGOSLOVANI SE BOJIJO LJUDSKEGA GLASOVANJA

Ali ravno pred glasovanjem ljudstva se bojo tujci iz Kranjskega, prenapeti duhovniki in advokati, ki so si že poprej najmastnejše službe zagotovili. Skratka so Korošcem hoteli odreči polnoletnost in možnost, sami določiti bodočnost; revni smo bili, ko se je zrušila stara habsburška država, a oni so nam poslali vojake v našo revno deželo. Da se namere kranjskih ščuvalcev niso izpolnile in se pokončale, da so nam Korošcem priznali ljudsko glasovanje, to je naša zasluga, ker smo se proti jugoslovanski sili pravočasno branili. (Se nadaljuje)

KOMENTAR: Kdo se je bal glasovanja? Našli smo tudi tale letak izza volilnega boja pred plebiscitom: „Samo eno generacijo imamo časa, da nazaj pripeljemo zapeljane!“ Te besede so se slišale po plebiscitu v koroškem deželnem zboru. Naši najbolj domovini in Koroški zvesti sodeželani (ki so, ob robu povedano, leta 1938 takoj prodali svojo zvestobo za višje nacistične ideje ter za klanje manjvrednih ljudi) pa kar naprej dajejo koroškim Slovincem vse pravice in podporo, tako da Slovenci nepojasnjeno izginjajo v statistikah ljudskih štetij. Tudi letos jih bo nekaj tisoč manj.

J. H.

Koroška znamenja

„Na popotovanjih med koroške Slovence me dostikrat preganja neka podoba. Moreča je ravno zato, ker ni daleč od resnice, nemara se celo do kraja ujema z njo. Podoba buldozerjevih čeljusti, ki potiskajo Slovence iz dolin, od jezerskih bregov proč, vkraber, v hribe, kamor se neslovenec tako ne da iti. Buldozer jih potiska v Rute in Kote, na pobočja Žingarce, pod Ojstro in Topico in Turjak, v višine Karnskih Alp, pod Maloško poldne, na Gračenco, vkraber, navzgor, proč od mest.“ Tako je zapisal Jože Šircelj v svoji knjigi „Koroška znamenja“, ki je izšla, kakor smo že ponovno poročali, pred nedavnim v ljubljanski založbi „Delo“. Knjiga, ki ji daje podnaslov „Današnji in jutrišnji dan koroških Slovencev“ tudi tematsko obeležje, obsega nekako 250 strani in je bogato opremljena z barvnimi in črno-belimi fotografijami. Slike sta posnela Egon Kaše in Joco Žnidaršič.

Knjiga je plod številnih avtorjevih obiskov v južnokoroških krajih, od Brda na zahodu do Libuž na vzhodu, od Djekš in Kneže na severu do Sel in Globasnice na jugu. In čeprav je podoba, ki smo jo citirali uvodoma iz poglavja „Kot, kjer je drugače kot drugod“ siva, mračna, skoraj pesimistična, avtor Šircelj vendarle tudi pove v uvodu:

„Res, ko skleneš to branje, potem zveš predvsem to, da slovenski Karantanci so, da še žuborijo in marnvajo po svojenje... Prav tokratno pisano pričevanje nikakor ni samo črno in ne samo belo — in se prav zato prebere kakor zanimivo ter prijetno oznanilo iz prestare zibelke.“

Perkonigova beseda, da naj sodeželani položijo kruh na mizo koroškega Slovenca in s tem ponovijo njegov lepi običaj, je po avtorjevi lastni uvodni izpovedi vodilna misel knjige. Ni nestrpnosti in sovraštva, marveč le odkrita beseda o zadregah in tegobah, o koreninah in poganjkih, o žalosti in upanju koroških Slovencev.

Nikakor ne moremo naštevati vseh obiskov, ki jih je opravil v poletnih dneh leta 1970 novinar iz Ljubljane. Daleč nad trideset obiskov je bilo, pri župnikih in prosvetarjih, pri gospodarstvenikih in kmetih,

Dve kulturni prireditvi v Selah

V nedeljo, 17. februarja, so nas obiskali dijaki in dijakinje iz Šmihela in nam oskrbeli prijeten popoldan. Uprizorili so nam namreč šaloigro „Svoje glavoček“, za pust ravno primerno. Nasmejali smo se pošteno. Posebno je vzbujal smeh Jozej s svojo kratko pametjo in zagrebški Žid Chon zaradi svoje razvajenosti in mešane govorice. Nastop vseh igralcev je bil naraven, doživljen, dejanje je potekalo gladko. Šmihelčani so lahko ponosni na svojo študirajočo mladino.

Udeležba občinstva pa je bila bolj pičila. Istočasno smučarsko tekmovanje je bilo pač za naše mlade smučarje tako privlačno, da jih je radovednost zvabila tja.

Pač pa je bila na pustno nedeljo dvorana z balkonom popolnoma zasedena, ko je domače prosvetno društvo „Planina“ uprizorilo dve igri „Čudni snubači“ in „Teta na konju“. Poleg starih igralcev je v igrah nastopilo tudi več novincev. Dobilni smo nastopili, da ta igralski naraščaj na odru še mnogo obeta.

Po končanih igrah nam je zbor pevskega društva ubrano zapel nekaj narodnih, potem pa se je razvil družabni večer za člane prosvetnega, pevskega in športnega društva. Da je bilo lepo zabavno in prijetno, nam lahko verjamete.

GLEDALIŠČE V CELOVCU

Celovško Mestno gledališče bo imelo sledeči program: **PETEK, 26. februarja**, ob 19.30 Brechtove songe, poje Vera Oelschlegel. Kurt Weill in Bert Brecht: **Sedem smrtnih grehov malomeščanov**. — **SOBOTA, 27. februarja**, ob 19.30 Giacomo Puccini: **Madame Butterfly** (opera v treh dejanjih). — **NEDELJA, 28. februarja**, ob 15. uri Emmerich Kalman: **Grofica Marica** (opereta v treh dejanjih). — **TOREK, 2. marca**, ob 19.30 Bert Brecht in Kurt Weill: **Sedem smrtnih grehov malomeščanov**. — **SREDA, 3. marca**, ob 19.30 Johann Strauß: **Netopir (Die Fledermaus)** — opereta v treh dejanjih. — **ČETRTEK, 4. marca**, ob 19.30 Lortzing: **Divji lovec (Der Wildschütz)**, operna premiera.

pri obrtnikih in intelektualcih — skratka: pri vseh slojih koroških Slovencev.

Vendar je na mestu tudi beseda kritike: očitno je avtor obiskal nesorazmerno več vodilnih funkcionarjev organizacij, ki so včlenjene v Zvezo slovenskih organizacij na Koroškem. Čudimo se, da Mohorjeva družba kot osrednja kulturna institucija koroških Slovencev po nobenem izmed svojih osrednjih funkcionarjev ne pride do besede. Na njen račun je slišati samo kritiko; treba pa je vendar slišati obe strani. To je bistvena pomanjkljivost knjige.

Pogrešamo tudi naši gospodinjki in našo kmečko šolo.

Ali je slika, ki jo razkriva avtor s svojimi kolegi fotografi resnična, reprezentativna slika naše južne Koroške? Zdi se, da Šircelj te-

Lev Detela: KAJ PIŠEJO DRUGI* (VI)

Reprodukcija nemške revije „DER QUERSCHNITT“

Revija „Der Querschnitt“, ki je izhajala tja v prva leta nacistične diktature prav od konca prve svetovne vojne v Nemčiji, si je kmalu pridobila velik ugled. To je bila revija, katere uredniki so bili meceni prav tistim imenom iz svetovne kulture, ki so bila tisti čas še kaj malo ali pa sploh nič znana. Leta 1922 so v „Querschnittu“ izšle pesmi pozneje svetovnoznane literata Jamesa Joyceja „Poems“. V reviji so sodelovali Franz Kafka, Döblin, Goll, Maurois, brata Mann in sin Klaus Mann, Brecht, Sternheim, Keyserling, Kesten, Kästner, Marinetti, Istrati, D. M. Lawrence, Montherlant, Nicolson, Palazzeschi, Gertrude Stein, Werfel in

ga namena niti ni imel. Sam pravi, da je šel samo do ljudi, ki čutijo še slovensko, ki so še zavedni. Južnokoroška stvarnost pa ima seveda tudi drugo, za nas koroške Slovence bolečo plat. Nezavednost je posebno med mladino iz dneva v dan otipljivejša. Takih koroških znamenj, slabih znamenj — se razume — ni.

Vendar nam izpričajo Širceljevi obiski, da slovenska beseda še ne bo izumrla. S trdno vero v bodočnost se družijo tudi povezanost z vsem, kar nas je v preteklosti bogatilo.

Na naslovni strani bi si želeli namesto gosposvetskega prestola, ki je znak Slovencev nenaklonjene fevdalne dobe, raje knežji kamen. Na knežjem kamnu namreč si je svobodno ljudstvo volilo svobodnega kneza v svoji domači koroški govorici.

Knjigo lahko dobi zainteresirani bralec v Mohorjevi knjigarni. Menimo, da sodi ta knjiga na knjižno polico vsakega slovenskega doma. Dr. Reginald Uospèrnik

likovni in literarni kritiki. Razvila se je tudi kratka, ironična kritika posebnega tipa. Mojstrski kritiki Franz Blei, Wedderkop, Anton Kuh, Kurt Pinthus so bili kar poklicani za take vrste delo. Seveda pa je „Der Querschnitt“ objavljala tudi likovne prispevke in značilne fotografije. Te so uredniki kombinirali tako, da je soočenje ene z drugo ustvarjalo nekakšen napet in ironičen učinek. Tako je ta revija že pred vojno obvladovala tisto posebno formalno spretnost, ki je danes značilna za vse kvalitetnejše ilustrirane revije. S posebnim razporedom fotografij in materiala ustvarijo namreč prav te revije posebno učinkovitost, posebno magič-

VABILO
na

PREŠERNOVO PROSLAVO

ki bo v petek, 26. februarja 1971, ob 20. uri v modri dvorani Doma glasbe v Celovcu.

Na prireditvi bodo sodelovali znani slovenski operni solisti Vilma Bukovčeva, Milka Eftimova, Samo Smerkolj in Jože Stabej, spremljala jih bo pianistka Zdenka Lukec.

O Prešernu in njegovem delu bo govoril znani prešernoslovec in ravnatelj Prešernovega muzeja v Kranju Črtomir Zorec.

Ljubitelji slovenske kulture in umetnosti prisrčno vabljeni, da se udeležijo prireditve v počastitev slovenskega kulturnega praznika.

Vstopnine prosto.

Odbor

Virginia Woolf, torej cela galerija imen, ki so še danes izrazito v ospredju ali pa pravkar prodirajo v ospredje. Če tej impozantni galeriji vodilnih imen iz moderne svetovne literature dodamo teoretične prispevke pomembnih slikarjev Masereela, Matisseja, Lehbrucka, Grosza, Muncha, Vlamincka, Grisa, Légerja, Brancusija, Dixia, Chirica, Barlacha, Kokoschke in še mnogih drugih, ki morajo ostati na tem mestu neimenovani, potem lahko vidimo, kakšen doprinos je bila kritična revija „Der Querschnitt“ prav za moderne tokove v svetovni literaturi. To je bila revija, katere polet se ni ustavil na državnih mejah, temveč je segal čez ves svetovni kulturni prostor. Napak pa bi bilo misliti, da je bila revija „Querschnitt“ nekakšno ezoterično glasilo, nekakšen zbornik svetovnih literatov. Prav nasprotno: v reviji so se pojavljali tudi kritični in politični prispevki, eseji, kozerije in parodije, prav tako pa tudi članki iz športnega življenja. Lahko bi rekli, da je bil „Der Querschnitt“ nekakšen kulturni magazin, nekakšen sedanji „Spiegel“, le da je bil ideološko mnogo manj tendenčen, mnogo bolj univerzalen, pluralističen, svetovljanski kot ta sodobni list. Revija je objavljala tudi razgovore s pomembnimi kulturnimi, znanstvenimi, filozofskimi in političnimi delavci. V četrty številki aprila 1931 je tako izšel razgovor s pregnanim Trockim na otoku Prinkipo v Marmorškem morju. V istem zvezku pa je recimo natisnjen tudi tekst Roberta Musila „Ko se je očka učil tenis“. Posebno pozornost je revija posvečala

na moč strani, ki odločilno vpliva na bralca in podčrta prebrani tekst.

Ustanovitelj revije je bil trgovec z umetninami Alfred Flechtheim, lastnik galerij v Düsseldorfu, Frankfurtu in Berlinu, „spiritus rector“ pa Hermann von Wedderkop. Začetka ni izgledalo, da bo iz skromnih razstavnih katalogov kaj kmalu zrasla pomembna, kar svetovno pomembna revija. Dvajseta leta pomenijo razcvet te zanimive publikacije. Leta 1933 pa zaide revija v težave. Vsebina postane vodena, slikovni material običajen. Toda tudi ta previdnost revije ni rešila. Nekaj številjk je še bolehala, dokler ni žalostno odmrila.

Trinajst letnikov revije je sedaj s pomočjo ameriškega mecenskega daru ponatisnjenih. Teh trinajst letnikov vsebuje nad 7000 strani, kar se da bogatega materiala in zavzame na knjižni polici več kot en meter prostora. Nabavi se izdajo lahko v kneževini Liechtenstein (Kraus-Reprint, 9491 Nendeln, Liechtenstein). Verjetno pa bo revijo večina zainteresiranih raje brala v knjižnicah, saj bi nabava stala skoraj celo premoženje. V platno vezani letniki stanejo namreč 772 ameriških dolarjev, broširana izdaja pa 692 dolarjev.

* Primerjaj članke Leva Detela (NT, 9. aprila 1970 — Predrevolucionarna ruska literatura; NT, 18. junija 1970 — Sodobna ruska podtalna literatura; NT, 9. julija 1970 — Holandski in retoromanski pisatelj; NT, 10. septembra 1970 — Francozi: Literatura — cesarstvo znakov in NT, 5. novembra 1970 — Francozi: Skrivnost črk.)

SLOVENCİ doma in po svetu

PEVSKO SREČANJE NA RAVNAH

V petek, 19. februarja, so se srečali na Ravnah na Koroškem pevski zbori, 10 po številu. Koncert je bil pod naslovom „Od Pliberka do Traberka“. Nastopili so: moški pevski zbor DPD Svoboda iz Črne, pevski oktet „izpod Uršlje gore“, koroški oktet z Raven; z naše strani pa pevski zbor „Edinost“ iz Pliberka ter pevski zbor iz Šmihela.

CIRIL KOSMAČ V ČEŠKEM PREVODU

Praška založba Mlada fronta je izdala ob koncu lanskega leta v 2000 izvodih Cirila Kosmača „Tantadruj a tri blazni“. Knjiga obsega Balado o trobenti in oblaku in Tantadruja, torej dve najbolj priljubljeni povesti našega pisatelja. Kosmača je prevedel dr. František Benhart, eden najboljših čeških poznavalcev slovenske literature. Svoj prevod, ki podaja Kosmačev tekst v lepo tekoči, na osnovni ton izvornika ubrani češki besedi, je izpopolnil še s krajšo spremeno besedo, ki v nji seznanja bralca z biografskimi potezami avtorja in z razvojem njegovega dela.

USPEH SLOVENSkih LIKOVNIKOV

Razstavo del slovenskih likovnih umetnikov, ki je pred mesecem vzbujala v nairobijski galeriji Watatu (v Keniji — Afrika) veliko pozornost tamkajšnje kulturne javnosti, so sedaj prenesli še v Kisumu v Kampalo ter Dares Salom. O razstavi in slovenski likovni umetnosti je govorila direktorica Mestne galerije Boža Plevnik.

Slovesno odprtje Finžgarjeve rojstne hiše

8. februarja so v Doslovičah pri Žirovnici na Gorenjskem, rojstnem kraju Frana Saleškega Finžgarja, v prisotnosti več sto domačinov ter kulturnih in javnih delavcev slovesno odprli pisateljevo prenovljeno rojstno hišo.

Slavnostni nagovor je imel predsednik odbora za odkup in ureditev Finžgarjeve rojstne hiše Jože Varl, ki je poudaril osemletno prizadevanje jeseniške javnosti in slovenskih kulturnih delavcev, da bi Finžgarjevo rojstno hišo ob njegovi stoletnici rojstva in na Prešernov dan izročil javnosti.

POP IN JAZZ-ORGANIST:

Brian Auger's - Oblivion Express

Brian Auger velja za enega najboljših angleških pop in jazz organistov. Na vseh lestvicah, bodisi popularnosti, kvalitete, ali novatorstva (na pop in jazz področju) zavzema najvišja mesta. Pred nekaj leti je uspel z ansambлом The Trinity. Takrat je z njimi nastopala tudi pevka Julie Driscoll. Ko jih je zapustila, so fantje dosegli še precej uspehov, konec lanskega poletja pa je bilo Brianu sprememb v ansamblu dovolj in je ansambel razpustil. Hlepel je za novim glasbenim izrazom — našel ga je z ansambлом, imenovanim „Oblivion Express“. Ostali člani so Jim Mullen — kitarist in komponist, Barry Dean — basist, bobnar Keith Bailey in saksofonist Alan Skidmore.

„Ognjeni krst“ je ansambel preстал 11. oktobra 1970 v Country Clubu (Hampstead) pri Londonu. Seveda je bil ta in še vsi ostali nastopi deležen laskavih ocen. Brian je glavni pevec, komponist in aranžer ansambla. Za enega prvih nastopov na „kontinentu“ kakor sam pravi, se je odločil prav za Ljubljano (22. januarja 1971.) V Italiji je že nastopil, takoj po ljubljanskem nastopu pa odhaja v Španijo. Ansambel je posnel že long play ploščo, ki bo kmalu izšla.

Izzivanje?

Gina Lollobrigida bo posnela ploščo, na kateri bodo poleg narodnih napevov tudi operne arije. To njeno odločitev so mnogi razumeli kot izzivanje Ute — operne pevke in nove soproge njenega bivšega moža Milka Škofiča. Toda Gina to zanika:

»Pela sem že pred petnajstimi leti, ko smo snemali film „Najlepša žena sveta“. Poleg tega pa dobim glavobol, če le pomislim na svojega bivšega moža.«

PODRAVLJE

(f Barbara Mostetschnig)

V ponedeljek, dne 22. februarja 1971, je umrla v celovški bolnici Barbara Mostetschnig, roj. Vospernik. Pokojnico so položili k večnemu počitku na podraveljskem pokopališču v sredo, dne 24. februarja, ob 14. uri. Podrobneje bomo o pokojnici, ki je prenašala težko in dolgo bolezen z veliko potrpežljivostjo, poročali prihodnjč.

Pismo bralca

ALI NISTE VČASIH TUDI KRIVIČNI?

Rad in dostikrat tudi z užitek prebiram glose, ki jih objavljajo razni čuki, koreji, zobi in drugi v rubriki „Ob robu povedano“. Zadnjič pa sta me dva stavka v članku „Nočna akcija AHT“ in v glosi „Dvojezični napisi“ vendar nekoliko razkurila. Kaj neki se glosator tako površno zaganja v pisanje celovške „Kleine Zeitung“? Saj vemo, da nikakor omenjeni časopis ne piše vedno v našem smislu. Kako tudi? Saj je nared za nemškogovoreče sodeželane, ali pa vsaj v prvi vrsti zanje. Ali je potrebno govoriti takoj o „raznih časopisih“ in poniževalno o „pisunih“, če nam kaj ni po volji? Vzel sem si čas in pregledal januarske in februarske številke „Kleine Zeitung“ ter pri tem ugotovil, da se je omenjeni časopis v teh dveh mesecih v daleč nad 30 prispevkih (podpisanimi, redakcijskimi in bralskimi) bavil neposredno z vprašanji koroških Slovencev. Ugotovil pa sem tudi, da je daleč nad polovico takih prispevkov (podpisanih, redakcijskih in bralskih), ki našo problematiko gledajo pozitivno.

Konkretno: Dr. Moritsch je pisal o narodnostnih problemih v pretoklosti (5. I.), dr. Valentin Inzko o potrebnih korakih za zaščito manjšine (8. I.), redakcijski prispevek je obširneje omenjal tintske dneve slovenskih izobražencev (8. I.), iz „Kleine Zeitung“ smo koroški Slovenci izvedeli o škandaloznem socialističnem predlogu v Velikovcu glede Maierja-Kaibitscha (3. I.), o knjigi „Koroška znamenja“ je dvakrat obširno pisal dr. Reginald Vospernik (11. II., 17. II.), Friedrich Heer je razpravljal o srečanju med Slovani in Nemci (22. I.), o problemu dvojezičnih napisov je razpravljala Gerda Anderluh (31. I.), glavni urednik Stritzl je povsem pozitivno poročal o seminarju celovške Evropske hiše (13. II.) ter predlagal poživitev manjšinskega odbora (20. II.).

Seveda so tudi poročila, so pisma bralcev, ki nam ne ustrezajo. Ampak zakaj glosator ne vidi tudi pozitivnih člankov? Zdi se mi, da Guttenbrunnerjev očitek v eni prejšnjih števil „Našega tednika“ povsem drži: nismo pravični, preveč pavšalno obsojamo. Kaj če bi kdaj pa kdaj tudi izrekli priznanje, če ne bi samo zaničevalno glosirali?! Za nemški časopis v vzdušju, ki trenutno vlada, nikakor ni samo umevno, da daje mesta tudi slovenskim glasovom. Prav ta razsodnost in pravičnost nas mora razlikovati od včerajšnjih nacistov, ki brizgajo sam strup na vse, kar je slovenskega.

A. L.

50 LET ZVEZE SLOVENSkih ZADRUG

Slovenske hranilnice in posojilnice so bile do leta 1921 vključene v Zadrugi zvezi v Ljubljani in deloma v Zadrugi zvezi v Celju. Janez Ev. Krek je bil oče slovenskega združništva, ki je imelo predvsem nalogo, rešiti slovenskega kmeta gospodarske odvisnosti.

Po plebiscitu je nastal za slovensko združništvo na Koroškem nov položaj. Zadruga so morale povezavo z Ljubljano odpovedati in se osamosvojiti. Tako so se 28. februarja 1921 sestali v Celovcu predstavniki slovenskega koroškega združništva in ustanovili Zvezo slovenskih zadrug. Janez Vospernik, kmet v Podravljah, je postal prvi predsednik ob sodelovanju prelata Podgorca, celovškega trgovca Franca Schnabla, puškarja L. Borovnika iz Borovelj, Franca Aichholzerja in drugih.

Tako bo te dni poteklo 50 let delovanja Zveze slovenskih zadrug.

„Volkszeitung“ in dialog

Walter Raming, novopečeni glavni urednik glasila koroške Ljudske stranke „Volkszeitung“, želi stvarno diskusijo oziroma resničen dialog. Meni, da naj bi sprožila v božični številki VZ objavljena razprava prof. R. Vospernika o vprašanju koroških Slovencev dialog, ki naj bi skušal reševati v duhu medsebojne sprave odprta koroška narodnostna vprašanja. Potemtakem je glasilo koroške VP publiciralo prispevek V. Miltschinskega, izdajatelja znanega informativnega lista „Südpres“ (21. 1. 1971). V odlomkih ga prinašamo v tej številki NT, komentar oziroma odgovor na manjšinske trditve Miltschinskega pa sta sestavila M. Boročnik in J. Malle.

M. Boročnik in J. Malle sta menila, da hoče koroški ljudski časopis kaj res sprožiti stvarno diskusijo oziroma resničen dialog. Zato sta tem hitreje sestavila članek „Nur ein Menschenalter haben wir Zeit...“ ter ga zanesla na uredništvo VZ. Pa sta morala presneto dolgo čakati, in kadar sta se pozanimala, kako da ne objavijo njunega članka, sta zmeraj imela možnost zvedeti: da ga bodo, da ga bodo...! No, končno so ga le objavili. Po več kot tritedenskem čakanju smo ga lahko brali v VZ z dne 17. februarja 1971, številka 38, stran 4:

TERROR GEGEN SLOWENEN?

In einem Leserbrief nahmen die Schüler des Slowenischen Gymnasiums Mirko Boročnik und Janko Malle zu einer Veröffentlichung von Doktor Miltschinsky Stellung. In dem Leserbrief wird u. a. erklärt, daß die Slowenischen Schülerheime eine Kulturschande seien.

Krščanska kulturna zveza v Celovcu vabi na

OBČNI ZBOR

ki bo v nedeljo, dne 28. februarja 1971, ob 14. uri v kletni dvorani Mohorjeve hiše v Celovcu.

Dnevni red:

1. Po otvoritvi branje zapisnika zadnjega občnega zbora
2. Poročilo odbora KKZ
3. Poročilo včlanjenih društev in kulturnih skupin farne mladine
4. Poročilo preglednikov
5. Volitev novega odbora
6. Sklepi občnega zbora
7. Slučajnosti.

Vsako društvo in kulturna skupina farne mladine ima na občnem zboru dve glasovni pravici. Občnega zbora pa se lahko udeležijo tudi drugi brez volilne pravice. Prosimo, da prinesete s seboj poročilo vašega društva pretekla kulturne sezone.

Es sei eine glatte soziale Diskriminierung, wenn junge slowenische Österreicher, die sich zu ihrem Vaterland bekennen, in einem jahrhundertalten Haus, dessen Wände feucht und naß, dessen Räume Winter für Winter bitterkalt sind und auch von Mäusen bevölkert werden, wohnen müssen.

Die Schüler schreiben, sie müssen sich gegen jede Art von Germanisierung zur Wehr setzen. Sie könnten sich nicht damit abfinden, daß Tausenden von slowenischen Kindern „die genauere Kenntnis der Muttersprache verwehrt bleibt“. Slowenische Arbeiter, die aus Südkärnten abwandern oder sich ihre Arbeit woanders suchen müssen, würden systematisch germanisiert. In dem Brief wird festgestellt, daß die Slowenen es gewesen seien, denen Südkärnten die Zugehörigkeit zu Österreich zu verdanken habe. Sehr heftig bestreiten die Verfasser des Briefes die Sonderstellung der Windischen. „Die sogenannten Windischen und Slowenen“, heißt es, wenn sie ihre Muttersprache nicht beherrschen würden, so sei dies die Frucht einer systematischen Germanisierung. Das Windischum in Kärnten sei die Folge von Terror, sozialen Mißständen, wirtschaftlicher wie kultureller Diskriminierung und geistiger Armut.

„Lasset die Windischen Slowenen sein, so werden sie sich als solche bekennen“, schrieben die Schüler des Slowenischen Gymnasiums.

Bralec! Bral si razpravo „Nur ein Menschenalter haben wir Zeit...“ in to celo v folkscajtengah!?

Ali dejstvo, da so ljudski časnikarji tako neznano razcefrati prispevek naših dveh študentov ter da tega članka tako dolgo niso objavili, sili preprostega bralca ter na pisanja glede slovenske problematike zainteresiranega gledalca koroške narodnostne drame staviti vprašanje: je tovrstno postopanje taktično usmerjeno? Je li to globoko preišljen namen taktičnega zavlačevanja?

Razprava naših dveh avtorjev je bila namenjena kot odgovor na pre-znanstvene ter nam vsem več ali manj dobro znane trditve Miltschinskega. Običajno se odgovori (Stellungnahme) pojavljajo v originalni obliki ter kar se da takoj po objavi članka, ka-

teremu je odgovor namenjen. To vsekakor služi popolnejši informaciji in pristnejši orientaciji. Ako pa se skuša popolnejša informacija ter pristnejša orientacija doseči po poti, ki jo je v našem primeru korakal ter jo v nepretrganem tiru še nadalje koraka škorenj časnikarske objektivnosti izza ljudskega zatišja, moramo jasno pibiti: to ni informacija, še manj za resnico stremeča orientacija! To je klasičen primer namerne usmerjanja v zastareli idejni kaos ter potemtakem gola manipulacija!

Zastopniki cajteng ljudskega formata se sicer opravičujejo, češ da je nemogoče objaviti tako obširen članek. Tako so ga dali uredniku Pustu, ta pa ga je skrajšal ter razcefral, kot je celotna zadeva odgovarjala njegovemu narodno-političnemu konceptu, ne pa predstavam naših dveh dijakov-avtorjev.

Želijo namreč stvarno diskusijo oziroma resničen dialog!

Sicer pa: Ne pozabimo! Organ koroških efav-pe-larjev je sicer dobil novega glavnega urednika, toda žurnalisti kot Pust (Z veliko začetnico), pa tudi W. Perkounig kljub temu igrajo, če že ne sladkih, ali na vsak način prve violine. Prvi, zastopnik starejše generacije, drugi, koroško železo mlajšega kova — oba skupaj pa prepevata koroške arije o strahovladi koroških Slovencev ter o procesu slovenizacije v predelu hajs-kempftererde. Dobro sta nam znana in tudi na splošno gledanje Ljudskega časopisa nam ni neznan. Bralec, oglej si posamezne številke VZ iz dobe 1955—1958, preberi

unterricht begnügen müssen. Er ist sich, wie aus seinen Ausführungen deutlich hervorgeht, auch nicht im klaren über die slow. Schülerheime, deren Bedeutung für das Slow. Gymnasium er mit Recht unterstreicht.

Die slow. Schülerheime sind eine Kulturschande, für Kärnten und für Österreich! Diese Meinung teilen auch namhafte ausländische Besucher, die sich die slowenischen Schülerheime angesehen und mit ihren Problemen eingehend befaßt haben.

Ist es nicht eine Schande, eine glatte Diskriminierung, wenn junge Österreicher in einem jahrhundertalten Hause (1632), dessen Wände feucht und naß, dessen Räume Winter für Winter bitterkalt sind und auch von Mäusen bevölkert werden, wohnen müssen? Ist es nicht eine Schande, wenn weder staatliche noch kirchliche Stellen es notwendig finden, die slowenischen Schülerheime finanziell zu unterstützen?

Und das sollen jene Vorteile sein, die wir Slowenen nach Miltschinskys Ansicht genießen?

Nicht ohne Bedeutung ist auch Miltschinskys Äußerung, daß die historische Entwicklung, die die Zahl der Slowenen von 100.000 auf 25.000 hat sinken lassen, zwar zu bedauern sei, man sich jedoch damit abfinden müsse.

Würde es Dr. Miltschinsky womöglich auch einfallen, daß gleiche von den Südtirolern zu verlangen?

Oder ist es nicht unser Recht, unsere Pflicht, uns gegen jegliche Germanisierung, gegen jede Art von Diskriminierung zur Wehr zu setzen?

Sollen wir uns damit abfinden, daß Tausenden von slowenischen Kindern, auf Grund des ungerechten Minderheitenschutzgesetzes von 1959 die genauere Kenntnis ihrer Muttersprache verwehrt bleibt, sollen wir uns damit einverstanden erklären, daß slowenische Arbeiter und Angestellte wegen der wirtschaftlichen Rückständigkeit Südkärntens abwandern, sich ihre Arbeit anderswo suchen müssen und dadurch systematisch germanisiert werden.

oder wenn uns Rechte vorenthalten werden, die im Staatsvertrag verankert sind,

und schließlich, sollen wir tatenlos zusehen, wenn der Heimatdienst meint, daß die „Geschichte in Kärnten einen Schlußstrich unter zwei Völker nur dann zieht, wenn eines von ihnen nicht mehr besteht?

Ein Sich-damit-Abfinden: käme der Billigung eines Genozids gleich!

Besonders energisch aber weigert sich Dr. Miltschinsky zuzugeben, daß eigentlich die slowenischen Kärntner den Ausgang der Volksabstimmung entschieden haben. Bekanntlich haben sich am 10. 10 1920 22.025 oder 59,04% der Stimmberechtigten für Österreich und 15.279 oder 40,96% für Jugoslawien entschieden. Wenn man diese Zahlen mit dem Ausgang der Volkszählung des Jahres 1910 in der Zone A, in der sich 50.857, also 69,18% der Bevölkerung zur slowenischen Umgangssprache bekannt hatten, vergleicht, kommt man zum logischen und einzig richtigen Schluß, daß Kärnten seine Einheit den Slowenen verdankt.

Der deutschen Propaganda ist es nämlich weitgehend gelungen, der Volksabstimmung einen sozialen und wirtschaftlichen Charakter zu verleihen. Dies betraf besonders die slowenischen Arbeiter und andere Unselbständige, die zum Großteil den Sozialdemokraten angehörten, die bekanntlich in den slowenischen Gebieten Kärntens überdurchschnittlich stark waren und schließlich bei der Volksabstimmung für Österreich eintraten.

Ein weiterer wichtiger Grund für das Abstimmungsergebnis war die feierliche Erklärung des Klagenfurter Landtages am 28. 9. 1920, „die sprachliche und nationale Eigenart der Kärntner Slowenen jetzt und immer zu wahren.“

Vinzenz Schumy hat es nicht verabsäumt den Wert dieser Erklärung hervorzuheben (anno Domini 1950).

Es ist zu bedauern, daß Dr. Miltschinsky immer noch an der an den Haaren herbeigezogenen Theorie von den „Windischen“ festhält.

Es sei hiebei Viktor Miltschinsky und anderen Verfechtern dieser Theorie ins Stammbuch geschrieben: die große Menge von einander widersprechenden „Windischen“-Theorien zeigt ganz deutlich, daß gerade diese, von den Deutschnationalen so hartnäckig verfochtene Anschauung ihre faule Stelle hat. Wie denn auch sei, eines ist sicher: die sogenannten Windischen sind Slowenen, „windisch“ war einst nur die deutsche Bezeichnung für „slowenisch“. Noch früher aber nannten die Deutschen auch die Slawen allgemein „Windische“. Der Gebrauch der Bezeichnung „windisch“ beschränkte sich später auf die Slowenen. Am Anfang des 19. Jahrh. wurde dann auch die Bezeichnung durch „slowenisch“ ersetzt. Es ist aber im Interesse der Wahrheit zu betonen, daß die Slowenen sich in ihrer Muttersprache stets als SLOVENCi bezeichneten, im Deutschen dagegen den Namen „WINDISCH“ gebrauchten.

Die sogenannten Windischen in Kärnten sprechen slowenisch und wenn sie ihre Schriftsprache nicht beherrschen, so ist dies die Folge jahrzehntelanger Unterdrückung der slowenischen Sprache in den Kärntner Schulen.

Die römischen Cäsaren sind zwar schon längst tot, aber die Politik — DIVIDE ET IMPERA — feiert in Kärnten fröhliche Urständ.

Das Windischentum in Kärnten ist die Folge von Terror, sozialen Maßständen, wirtschaftlicher und kultureller Diskriminierung und geistiger Armut.

Lasset die sogenannten Windischen Slowenen sein, so werden sie sich als solche bekennen, befreit sie vom wirtschaftlichen Druck, dem sie ausgesetzt sind, sorgt dafür, daß keine Diskriminierungen mehr vorkommen und redet ihnen nicht ständig ein, sie seien Windische, obwohl sie im gleichen Dorfe, vielleicht sogar im gleichen Hause wohnen und die gleiche Sprache sprechen wie die „Nationalslowenen“!

Aber das würde wohl nicht in die Rechnung chauwinistischer deutschnationaler Kreise passen, die nach den Worten von Dr. Arthur Lemisch bestrebt sein müssen, „diese Verführten (die Slowenen) zum Kärntnertum zurückzuführen!“

Janko Malle, Mirko Boročnik

ZAHVALA

Vsem, ki so v težki izgubi, katera nas je zadela v nedeljo, 21. februarja 1971, s smrtjo naše drage žene, matere in babice, gospe

Ane Ogris, roj. Bister

pd. Miklavžinje v Bilčovsu

izkazali svoje sočustvovanje in s številno udeležbo pri pogrebu, s podarjenimi vencami in cvetjem kakor tudi s poslanimi pismenimi sožalnicami, izrekamo našo prirčno zahvalo.

Prav posebno zahvalo pa velja domačemu gospodu župniku Leopoldu Kasslu ter prefektu iz Plešivca gospodu Mirku Isopu za njune tolažilne besede in ostalim navzočim duhovnikom. Predsedniku Zveze slovenskih izseljencev Lovru Kramerju za poslovljni nagovor. Moškemu zboru SPD „Bilka“ za zapete žalostinke ob domu žalosti in ob grobu.

Zahvalo izrekamo tudi gospodu zdravniku dr. Stanislavu Jelenu za njegovo zdravniško oskrbo, kakor tudi vsem, ki so jo za časa boleznih obiskovali in tolažili.

Janko Ogris st., mož,
Hanzej Ogris ml.,
Ana Gaser, roj. Ogris,
Gašper Ogris-Martič,
Marija Gaser, roj. Ogris,
otroci z družinami.

BILČOVŠ

(Slovo od Miklavževe matere)

Po dolgi in težki bolezni je v nedeljo, 20. februarja, v starosti 71 let končala svojo življenjsko pot Ana Ogris. Nepregledna množica pogrebcev, med njimi je bilo veliko število izseljencev, se je zbrala pred Miklavževo hišo, da spremi in počasti vzorno mater na zadnji poti. Pred hišo žalosti je zemeljske ostanke pokojne Ane Ogris blagoslovil domači župnik g. Leopold Kasel, ob asistenci gg. Škrjanca iz Sveč, Kapusa iz Gozdanj, Mihorja iz Kotmare vesi, prefekta Isopa s Plešivca ter prof. dr. Polanca iz Celovca.

V cerkvi se je najprej prefekt Mirko Isop — sam izseljenec — pokojni Miklavževi materi zahvalil za vso pomoč, katero je nudila svojim sotrpinom v tujini.

Med mašo zadušnico je spregovoril g. župnik Kasel rajni materi v slovo. V bilčovski cerkvi je sprejela 1899 zakrament sv. krsta, istotam 1927 zakrament sv. zakona. Kot vzorna žena, mati in gospodinja je spremljala moža, družino in domačijo skozi lepe in težke čase, do izгона iz domovine leta 1942. Delila je s svojimi in drugimi sotrpini vse trpljenje izseljeništvu, in ko je končno napočil čas vrnitve v domovino, je na poti umrl sin Jozej, ki je pokopan v Slovenj Gradcu. Doma se je pokojna mati z vso ljubeznijo in skrbjo zopet posvetila domu in družini. Kakor je mati dajala svojim, tako so njeni njej posvetili vso skrb in ljubezen. V hiši niso poznali prepira, pač pa so molili in še molijo.

Cerkveni moški zbor je na domu, v cerkvi in na grobu pel žalostinke in se tako poslovil od pokojne matere.

V imenu izseljencev se je od Miklavževe matere poslovil g. Lovro Kramer. Vsej družini izrekamo iskreno sožalje!

Jubilej Dunajskega velesejma

Dunajski spomladanski velesejem, ki bo odprt od 7. do 14. marca, zadobi leto še poseben pomen: v jeseni leta 1921 je bil namreč na Dunaju prvi mednarodni velesejem, torej bo otvoritev spomladanskega velesejma že v znamenju 50. obletnice. Pol stoletja obstoja te gospodarske ustanove, pa je lep jubilej, ki pričča, kako važen je mednarodni velesejem za Avstrijo, prav tako pa tudi za vsa sosednja gospodarska področja. To je povedal na tiskovni konferenci v Celovcu v soboto, 20. februarja, dvorni svetnik Strauß, predsednik Dunajskega velesejma.

Dvorni svetnik Strauß je v nadaljevanju svojih izvajanj dejal, da predstavlja Dunajski velesejem, ki je zrasel iz skromnih začetkov, danes veliko gospodarsko srečanje, katerega gospodarski pomen sega preko srednjeevropskega prostora. Ta gospodarska ustanova je v bistvu splošni velesejem, seveda pa tudi strokovni sejem z razstavami po strokah za izredne interesente in uživa doma in v tujini velik gospodarski sloves. To pričča lepo število razstavljalcev: avstrijskih (okoli 2700), inozemskih pa (2274 iz 34 dežel). Pravzaprav bo na tem 93. dunajskem velesejmu 25 strokovnih razstav hkrati. Največ trdk bo poslala Zvezna republika Nemčija, in sicer kar 1017, sledijo ji Velika Britanija z 225 trdkami, Italija 203, Švedska 186, ZDA 131, Francija 118 itd.

Koroška dežela bo udeležena s 40 razstavljalci. Inštitut bo za gospodarsko pospeševanje Trgovinske zbornice priredil na velesejmu s 26 obrtniških in industrijskih podjetij skupno razstavo. Ta podjetja hočejo na ta način navezati na Dunajskem velesejmu gospodarske stike z domačimi in tujimi gospodarstveniki. Za koroški turizem pa bodo na velesejmu delali reklamo pod geslom „KOROŠKA PRIČAKUJE TUDI VAS“. Obsežne informacije o vsem, kar lahko nudi Koroška kot dežela sonca in dopusta, dobite v „hali R“.

B. L.

Velika izbira

POMLADANSKIH PLAŠČEV

v znani trgovini plaščev

V. Tarmann

Völkermarkter Straße 16, Tel. 85 2 76

Burggasse 8, Tel. 82 7 88

9020 KLAGENFURT-CELOVEC

TANZSCHULE EICHLER • KLAGENFURT
V soboto, 6. marca 1971, ob 20. uri
se začne

PLESNI TEČAJ

Tanzkurs

v HOTELU RUTAR

v Dobrli vesi

Cena 350.— šilingov za osebo

HOČETE ZIDATI?

Vedno in vsak čas na razpolago
odjemalcem pri

FERLACHER BETONWERK

J. Pagitz, Ferlach — Borovlje

Tel. 0 42 27 / 375

(Dostavljamo tudi ob sobotah!)

GLOBASNICA

Glavna točka dnevnega reda seje globalnega občinskega sveta z dne 29. januarja 1971 je bila razprava o proračunu za leto 1971, ki je bil po daljši debati soglasno sprejet. V obvestilo širši javnosti zlasti še davkoplačevalcem občine, naj navedemo iz proračuna nekaj njegovih najpomembnejših podatkov. Izdatki: za občinsko upravo 387.000 šil., za glavne šole v velikovškem okraju 118.000 šil., za gimnazijo v Velikovcu 10.500 šil., za domačo šolo 85.000 šil., za nemški otroški vrtec 40.000 šil., za deželno bolnico 56.000 šil., za gradnjo in popravo cest 73.000 šil., za regulacijo potočkov 27.000 šil., za cestno razsvetljavo 8.500 šil., za gasilsko društvo (Feuerwehr) 12.000 šil., za zdrževanje plemenskih bikov in prašičev 24.000 šil.

Nadalje je bilo soglasno sklenjeno, da se k županovi plači dovoli za potne stroške še

dotatno 300 šil. mesečno, za nabavo skupnega vaškega telefona v gostišču Juena za Čepiče pa ena tretjina nabavne vsote ter za gradnjo cerkvenega stolpa v Nonči vesi 50.000 šil., ki se bodo izplačevali v petih letnih obrokih. Podpore v skupnem znesku 6000 šil. so bile podeljene šesterim društvom, med drugim 1000 šil. Kat. prosvetnemu društvu v Globasnici, društveni knjižnici 500 šil. ter moškemu zboru v Štebnu 1000 šil. — Tujsko-prometni interesenti podjunske doline so pred kratkim, na predlog globaškega zastopnika, sklenili, da bodo izdali skupen tujsko-prometen prospekt; temu sklepu se je soglasno pridružil globaški občinski svet. Zelo ugodno je na seji odjeknilo sporočilo, da je dežela prevzela v svojo upravo cesto na Luže, ki so jo pred leti zgradili domači interesenti. Lansko jesen zgrajena asfaltna cesta bo v bodoče omogočila avtobusno povezavo tudi s Podjuno.

Odprto pismo in resolucija študentov Slovenije

(Nadaljevanje s 1. strani)

„Avstrijski državljani slovenske in hrvaške narodnosti na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem morajo uživati iste pravice v enakih pogojih, kakor vsi ostali avstrijski državljani, vključno pravico do lastnih organizacij, zborovanj in tiska v svojem jeziku.“

Drugi odstavek:

„Upravičeni so do osnovnošolskega pouka v slovenskem ali hrvaškem jeziku in do sorazmernega števila lastnih srednjih šol; v zvezi s tem morajo biti popravljene učni načrti in ustanovljen oddelek za slovenske in hrvaške šole pri šolskem nadzornem oblastvu.“

Zahtevamo realizacijo tega odstavka. Zahtevamo ustanovitev oddelka za izobraževanje pedagoških delavcev za delo na dvojezičnih območjih na pedagoški akademiji v Celovcu in ustreznega samostojnega oddelka na bodoči univerzi v Celovcu, kar je glede na število slovenskih šol, do katerih imamo pravico, nujno za zagotovitev ustreznega učnega osebja.

Tretji odstavek:

„V upravnih in sodnih okrajih Koroške, Gradiščanske in Štajerske, kjer so Slovenci, Hrvatje ali mešano prebivalstvo, mora biti slovenščina ali hrvaščina uvedena kot uradni jezik dodatno k nemščini. V takih okrajih morajo biti topografske oznake in napisi tako v slovenščini ali hrvaščini kot v nemščini.“

Napisi morajo biti do 1. 7. 1971 označeni dvojezično na vsem tistem ozemlju, kjer je prebivala manjšina leta 1910, saj sodimo, da je poznejše zmanjšanje števila Slovencev in odsotnost slovenskega prebivalstva na nekdanjem ozemlju že samo po sebi vredno vse obsodbe; to je posledica nasilja nad Slovenci, ki ne more biti nagrajeno s krčenjem ozemlja.

Četrti odstavek:

„Avstrijski državljani slovenske ali hrvaške narodnosti na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem morajo biti udeleženi v kulturnih, upravnih in sodnih ustanovah v teh pokrajinah sorazmerno z drugimi avstrijskimi državljani.“

Predstavniki slovenskih organizacij morajo imeti možnost sodelovanja pri zaposlovanju ljudi, ki obvladajo oba jezika na mešanih ozemljih v kulturnih, upravnih in sodnih ustanovah.

Peti odstavek:

„Prepovedano mora biti delovanje organizacij, katerih namen je odvzeti hrvaškemu ali slovenskemu prebivalstvu njegov samostojni značaj ali manjšinske pravice.“

Aktivnost organizacije Heimatdienst proti Slovincem je v nasprotju s tekstom državne pogodbe. Zato ne moremo sprejeti formalističnih pravnih ugovorov, češ da statut te organizacije ni protustaven. Ustavnost ali neustavnost organizacij se meri po njihovem delovanju, ne pa po dokumentih, ki so jih predložile ob svoji registraciji.

Zahtevamo, da preprečijo imenovanje ulic po germanizatorjih in postavljanje spomenikov v slavo okupatorjem in nacizmu.

Zveza študentov Slovenije.

Izvršni odbor skupnosti študentov.

LVZ in MVZ ljubljanskih in mariborskih visokošolskih zavodov.

Komite univerzitetne konference ZKS Ljubljana.

ŠMARJETA V ROŽU

Igralska družina „zakonci“ v Št. Janžu
v Rožu priredi veseloigro

„PRIČARANI ŽENIN“

v nedeljo, 28. februarja, ob 3. uri popoldne
v farni dvorani v Šmarjeti v Rožu.
Vstopnina šil. 10.—.

Prisrčno vabljeni!

PLIBERK

Farna mladina iz Dobrle vesi vabi na igro
„GENOVEVA“

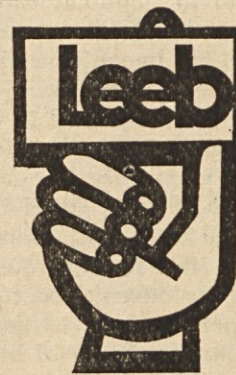
ki jo priredi v nedeljo, 28. februarja, ob pol
osmih zvečer v farni dvorani v Pliberku.

Za vsako ceno proč z ZIMSKIMI STVARNI
MOŠKE SRAJCE S 49.—, OTROŠKE
NOGAVICE S 25.—
ŽENSKÉ PERLON NOGAVICE S PETO
S 7.50 in mnogo ugodnih ponudb pri
SATTLER-JU
am Heuplatz, Klagenfurt-Celovec

Vse
iz ene
roke

KOTMARA VES
KÖTTMANNSDORF

tel. 0 42 22—79 11 17

■ BETONSKO PODJETJE
■ VELETRGOVINA ZA GRADBENI
MATERIAL

WOLFSBERG, tel. 0 43 52—29 91

Lahko si pa ogledate tudi najlepšo razstavo
ploščic Avstrije.

Dostavljamo tudi v sobotah.

Informacije dobite v vseh zadevah v Kot-
mari vesi ali pa v Wolfsbergu.

Hotel in trgovina *Rutar* Dobrila ves - 9141 Eberndorf
TELEFON 0 42 36 - 220

Kuharico in servirko

(slov. in nemško govorečo), celoletna
služba. Vstop 1. marca 1971, išče

Šport doma in po svetu

SMUČANJE

KOROŠKA POSKRBELA ZA SENZACIJO

Na avstrijskem prvenstvu v smučskih tehnikah na dolge proge, ki je bilo pretekli teden (od četrta do sobote) v Adelsbuchu na Predarliskem, je bilo precej presenečenja. Že v četrtek je Predarlčan Bertl Maurer v teku na 30 km vrgel s prestola rekorderja Andreja Janca (roj. v Sloveniji, sedaj Salzburčan), v soboto pa je le-tega v teku na 15 km premagal 20-letni Korošec iz Vrbe Herbert Wachter.

Tudi v štafetnem smučskem teku, 4-krat 10 kilometrov je zmagala koroška štafeta v postavi: Hermann Wachter, Willi Tiney, Josef Hauser in Herbert Wachter.

GUSTAV THÖNI IN ANNEMARIE PRÖLL VODITA

V tekmovalstvu za svetovni pokal v smučanju prihaja zmerom bolj v ospredje dvojni med Južnotirolcem Gustavom Thönijem in Francozom Henrikom Duvillardom. V Šugarloafu v ameriški zvezni državi Maine je v veleslalomu zasedel prvo mesto Thöni pred Brugmannom in Duvillardom. S to zmago si je Thöni izbojil svoj položaj.

Skupna ocena veljavna za svetovni pokal za moške (po 19. tekmovalnih): 1. Thöni 130, 2. Russel 125, 3. Duvillard 121, 4. Augert 107 itd.

Še hujši je dvojni med Avstrijsko Annemarie Pröll in Francozinjo Michel Jacot. V soboto je, prav tako v Šugarloafu, Jacot zmagala v veleslalomu pred Pröllovo in se tako bolj približala Avstrijki.

Po 18. tekmovalnih je lestvica za svetovni pokal za ženske takale: 1. Pröll 177, 2. Jacot 158, 3. Mir 110 itd.

DEDIŠČINA

Mesec dni po smrti znanega pop kitarista in pevca Jimmyja Hendrixa je njegov advokat George Crossland na konferenci za tisk objavil pevčevu oporoko: 500.000 dolarjev je Jimmy Hendrix zapustil svojemu očetu Clarku Hendrixu — lastniku nekega magazina v New Yorku. To je bilo za mnoge veliko presenečenje, saj so govorili o tem, da je umrl pevec zapustil ves svoj denar neki kliniki za zdravljenje mladih narkomanov.

SKOKI

Pri avstrijskem prvenstvu v smučskih skokih v Adelsbuchu se je prvič v svoji smučski karieri posrečilo osvojiti avstrijsko prvenstvo v skokih Bachlerju (Štajerska), s skokoma 73 in 73 m, 2. Golser, 3. Kröll, 4. šele dosedanji prvak Lichtenegger itd.

HITROSTNO DRSANJE

Zmagovalec v Inzelli na Bavarskem, na 2. svetovnem prvenstvu v hitrostnem drsanju na kratke proge, je postal nemški olimpijski zmagovalec Erhard Keller. Temelj zlati medalji je položil Keller presenetljivo že na 500 m, kjer je pustil za seboj oba Šveda Börjesa in Königa. Keller si je torej v četverboju v sprintu osvojil zlato kolajno, 2. je bil Šved Könik, 3. šele Nizozemec Ard Schenk.

Med ženskami je Nemka (NDR) Schlei-

MARIE - JOSE NAT:

„Erotiko je treba le naglaševati“

Marie-Jose Nat zavzema posebno mesto v francoski kinematografiji. Njeno ime še nikoli ni bilo povezano s škandali in zgodbami o sladkem življenju. Čeprav je zakon za mnoge le „formalnost“, njej veliko pomeni. V razgovoru z novinarji je povedala, kaj misli o ljubezni, zakonu, filmu in umetnosti...

„Ste srečni?“

„Sem. Življenje je vredno vsega truda in muk, posebno še, ker vemo, da bomo morali nekega dne umreti. Za mene je sreča živeti s človekom, ki ga ljubim.“

„Z vašim možem?“

„Da, z Michelom. Veliko mu pomeni ljubezen, posebno ta ljubezen. Življenje brez nje bi bilo brezbarvno, pa četudi bi z vso strastjo opravljala poklic, ki me veseli.“

„Lahko igralko ljubezen ovira pri njenem poklicu?“

„Ljubezen zahteva tudi žrtve. Midva si popolnoma zaupava, zato tudi nimava težav. Imava iste okuse, iste želje in iste prijatelje.“

„Ali mislite, da navada lahko uniči ljubezen?“

„Zdi se mi, da ne. Poznam ljudi, ki so že

ermacherjeva, potem ko je olimpijska zmagovalka Rusinja Titova padla, postala svetovna prvakinja.

KOŠARKA

EVROPSKA REPREZENTANCA PROTI ITALIJI

Ob priliki 50-letnice italijanske košarkarske zveze se bo italijanska reprezentanca pomerila z izbrano evropsko ekipo, v kateri bodo nastopili naslednji igralci: Steveniers (Bel.), Luyk in Buscato (Šp.), Jurkiewicz in Korcz (Polj.), Jiri Zedniček (Čeh.), Paulaskas, Bjelov (SZ) ter Jugoslavlani Skansi, Simonovič in Plečaš. Kot rezerve so bili poklicani Thiem (Zah. Nem.), Branzov (Bolg.), Gilles (Fr.) in Čosič (Jug.).

NOGOMET

ŠPANJA — ITALIJA 2:1

Pred komaj 25.000 gledalci je Italija za beležila v mednarodni prijateljski tekmi s Španijo po dolgi vrsti let svoj prvi poraz: 2:1 na domačem igrišču.

četrt stoletja v zakonu, a jim je še vedno prijetno živeti skupaj.“

„Ali ste tudi tako dobra mati kot soproga in igralka?“

„Ne vem, če sem dobra igralka. Upam, da sem dobra soproga, prepričana pa sem, da sem dobra mati.“

„Ali ste že zgodaj začeli s svojim poklicem?“

„V šoli sem recitirala pesmi Victorja Hugoja, z osmimi leti pa sem v rodni Korziki nastopala v šolskih predstavah.“

„In vaši prvi filmski koraki?“

„Moji starši niso hoteli niti slišati, da bi postala igralka. Toda, potem ko sem padla v šoli, sem se prijavila za natečaj za neki foto roman. Dabila sem vlogo, moj prvi partner pa je bil Jean Claude Pascal. On je tudi pregovoril starše, naj mi dovolijo poskusiti srečo pri filmu. Vsi smo se preselili v Pariz, jaz pa sem se za začetek zaposlila kot manekenka. Prvi film sem posnela leta 1956. To je bil film ‚Zločin in kazen‘.“

„Kako preživljate svoj prosti čas? Kaj vas še zanima razen vašega poklica?“

„Literatura, glasba in antikvariat. Obiskujem filmske in gledališke predstave, kon-

»Angleške postave,« mu je Beaumanoir segel v besedo, »dovoljujejo in zapovedujejo slehernemu sodniku, da sodi v svojem področju. Najneznatnejši baron sme zapreti, zaslišati in obsoditi čarovnico, ki so jo našli v mejah njegovega fevda. Ali more kdo odreči to pravico velikemu mojstru Templja v preceptoriju njegovega reda? Ne; sodili bomo in obsodili. Čarovnico je treba izbrisati s površja zemlje, da ji bo njeno brezboštvo odpuščeno. Pripravi grajsko vežo za obravnavo proti čarodejki.«

Albert Malvoisin se je priklonil in odšel — ne z namenom, da bi dal navodila za pripravljanje veže, ampak zato, da bi posikal Briana de Bois-Guilberta in mu povedal, h kateremu koncu se stvar obrača. Dolgo je trajalo, preden ga je našel, penečega se od gneva nad zavrtnitvijo, s katero ga je pravkar spet udarila lepa Zidinja.

»Nespametnica,« je rekel, »nehvaležnica, da odbija njega, ki bi sredi krvi in plamena izpostavil svoje življenje, da jo reši! Tako mi neba, Malvoisin, ostal sem tam, dokler ni začela streha s tramovjem vred pokati in se rušiti okoli mene. Sto puščicam sem bil cilj; rožljale so po mojem oklepu kakor toča po zaprtih oknicah, a jaz sem rabil svoj ščit zato, da sem varoval njo. Toliko sem prestal zanjo in zdaj mi trmoglavo deklet očita, zakaj je nisem pustil, da bi poginila, in mi ne odreka samo vsakega najmanjšega dokaza hvaležnosti, ampak celo vsako najbolj daljno upanje, da bi mi ga kdaj privoščila. Trma, s katero je vrag obsedel njeno pleme, je osredotočila v njeni osebi vso svojo moč!«

»Meni se pa zdi, da vaju je obadva vrag obsedel,« je dejal preceptor. »Kolikokrat sem ti pridigal, da najdeš dovolj krščanskih deklet, ki bi si štele v greh, odreči tako hrabremu vitezu le don d'amoureux merci (dar ljubezni), a ti si moral kakor nalašč obesiti svoje nagnjenje na trmasto in svojeglavo Zidinjo! Tako mi maše, meni se zdi, da ima stari Luka Beaumanoir čisto prav, ko trdi, da te je začaral.«

»Luka Beaumanoir!« je očitaljoče rekel Bois-Guilbert. »Ali je to tvoja opreznost, Malvoisin? — Kako je mogel stari norec zvedeti, da je Rebeke v preceptoriju?«

»Kaj sem hotel!« je odvrnil preceptor. »Ničesar nisem zanemarljivo, kar je moglo ohraniti tvojo tajnost; a zdaj je izdana — ali mu jo je povedal peklenšček ali ne, to more samo peklenšček vedeti. Toda obrnil sem stvar, kolikor je bilo le mogoče; tebi se ne bo nič zgodilo, če se odrečeš Rebeke. Pomiloščen si kot žrtev čarovnije. Ona pa je čarovnica in mora tudi trpeti kot taka.«

»To se ne bo zgodilo, nebo mi je priča, da ne!« je rekel Bois-Guilbert.

»Nebo mi je priča, da mora biti in tudi bo!« je odvrnil Malvoisin. »Otet je ne moreš, ne ti ne kdorkoli drug. Luka Beaumanoir je določil, da bodi Židovkina smrt odkupni dar za ljubezenske grehe templjarjev; in on, kakor več, ima oboje, moč in voljo, da izvrši svoj razumni in pobožni namen.«

»Ali bodo bodoči rodovi verjeli, da je bilo takšno bedasto pobožništvo kdaj mogoče!« je vzkliknil Bois-Guilbert, hodeč po sobi sem ter tja.

»Kaj bodo verjeli, ne vem,« je mirno rekel Malvoisin; »dobro pa vem, da bo danes ta dan devetindevetdeset od sto svečnikov in laikov klicalo sodbi velikega mojstra amen.«

»Ze vem,« je dejal Bois-Guilbert. »Albert, moj prijatelj si. Ti moraš pristati na to, da pobegne, a jaz jo spravim v kak kraj, kjer bo bolj varna in skrita.«

»Ne morem, niti če bi hotel,« je odvrnil preceptor: »ves grad je poln spremljevalcev velikega mojstra in drugih, ki so mu vdani. In, da ti odkrito povem, v tej stvari ne bi hotel jadrati s teboj, niti če bi vedel, da spravim svojo ladljo v pristan. Že tako sem tvegala zate več ko dovolj. Prav nič me ne miče, da bi se izpostavil odstavljenju in izgubi svojega preceptorija zaradi koščka poslikanega židovskega mesa. In ti, če hočeš poslušati moj svet, prestani s tem

Zimski šport v Selah

Lepi zimski dnevi zadnjih tednov so zvalili mnoge ljubitelje športa v prosto naravo. Velika Husova mlaka je zamrznila in gladek led je privabil mnogo drsalcev, otrok in odraslih, da so z drsalkami na nogah krožili gor in dol, sem in tja. En del drsališča pa so zase rezervirali oni, ki se radi kratkocasijsko v keglanjem na ledu.

Za smučanje nudijo naša pobočja ugoden teren. Kakor vsako zimo so tudi letos cariniki imeli smučski tečaj za začetnike, obenem pa tudi šolali pse za iskanje od plazov zasutih ponesrečencev. Lajanje teh psov je vsak dopoldan odmevalo daleč okoli.

V nedeljo, 14. februarja, so v smučanju tekmovali otroci iz raznih krajev dežele na progi v Uznikovem na Jedovcu. Tekmovalcev je bilo 53, gledavcev pa mnogo več. Navzdol gre seveda hitro, navzgor pa gre prej peš zelo počasi. Naše športno društvo bi tam rado imelo vlečnico, pa je komaj verjetno, da bi do tega prišlo, ker take naprave stanejo obilo denarja.

V soboto in nedeljo, 20. in 21. februarja, pa je ta proga zopet oživila ob smučkem tekmovalju, ki ga je priredila vrhovna športna organizacija „Union“. Da se je to tekmovalje vršilo ravno v Selah, je vzrok ugodna lega proge in zadostna množina snega. To pa zopet vzbujajo upanje, da bo vlečnica s sodelovanjem in prispevanjem drugih smučskih društev v doglednem času vendarle zgrajena.

BODITE ČLANI IN PODPIRAJTE SLOVENSKE FILMSKE KLUB!

KDO SEM JAZ?

Avstrijski pevec Udo Jürgens se je v avionu usedel v prvi razred s karto za turistični razred. Ko je to opazila stewardesa, ga je vljudo opomnila, naj se umakne. Toda popularni Udo jo je užaljeno vprašal:

»Ali mar ne veste, kdo sem jaz?«

»Ne!« mu je odgovorila stewardesa in mu pokazala pot v turistični razred.

certe, cirkuse. Ne zamudim nobene premiere, velikokrat pa si ogledam tudi vaje v gledališčih. Veliko delam. Istočasno snemam in vodim gospodinjstvo.«

lowom na divjjo gos in spusti svojega sokola na karko drugo divjačino. Pomisli, Bois-Guilbert: tvoj sedanji čin in tvoje bodoče časti — vse to stoji na tvojem položaju v redu. Če boš brezumno vztrajal v svoji strasti do Rebeke, boš dal Beaumanoirju razlog, da te izključi, in on se ne bo pomišljal. Ljubosumen je na palico, ki jo drži v drhtečem prijemu, in ve, da ti iztezaš drzno roko po njej. Ne dvomi o tem, da te bo uničil, če mu ponudiš tolikanj dobro pretevo, kakor je ta, da štitiš židovsko čarovnico. Pusti mu v tej stvari njegovo voljo, saj mu ne moreš braniti. Kadar boš držal palico sam v svoji trdni roki, boš smel milovati izraelske hčere ali jih sežigati, kakor ti bo bolj pri duši.«

»Malvoisin,« je dejal Bois-Guilbert, »ti si zelo hladnokrven —«

»Prijatelj,« je rekel preceptor, dvizajte se, da bi prehiteli Bois-Guilberta, ki mu je bila očitno zla beseda na jeziku; »hladnokrven prijatelj sem in zato tembolj poklican, da ti svetujem. Še enkrat ti povem, da Rebeke ne moreš rešiti. Še enkrat ti pravim, da moreš samo poginiti z njo. Pojdi, hiti k velikemu mojstru, vrzi se preden in mu povej —«

»Preden se ne bom vrgel, tako mi nebes! A prav v oči mu povem, bedastemu starcu —«

»Nu, pa mu povej,« je hladno nadaljeval Malvoisin, »povej mu v oči, da do blaznosti ljubiš to ujetu Zidinjo; bolj ko mu boš slikal svojo strast, tem bolj se mu bo mudilo, da ji s smrtjo lepe čarodejke napravi konec; ti pa boš s tem priznanjem zločina, ki nasprotuje tvoji prisegi, zasačen na svezem dejanju in se ne boš mogel nadejati od bratov nikake pomoči. Vse svoje bleščeče sanje o časti in oblasti boš moral zamenjati s tem, da boš nemara kot mezdnik peril kopje v kakem neznatnem sporu med Flandrsko in Burgundsko.«

»Resnico govoriš, Malvoisin,« je rekel Brian de Bois-Guilbert po kratkem premisleku. »Ne maram se dati pobožnjaške-

Ivanhoe

50

»Tako je — tako jel« je vzkliknil Beaumanoir. »Vidiš, brat Konrad, kako nevarno se je vdati že prvim satanovim navdahnjenjem in slepilom! Človek pogleda žensko, samo da bi oči napasel in se razveselil ob tem, kar imenujemo njeno lepoto; in že dobi večni sovražnik, rjoveči lev, oblast do nas, da s talismani in čari dopolni delo, ki je bilo pričeto z brezdcljem in nespametjo. Res je mogoče, da zasluži naš brat Bois-Guilbert v tej stvari bolj usmiljenja nego stroge kazni, bolj opore s palico, nego udarcev s šibo, in da ga utegneta naš opomin in molitev odvrniti od njegovega brezuma in pripeljati nazaj k njegovemu bratom.«

»Strašna škoda bi bila,« je rekel Konrad Mont-Fitchet, »če bi red izgubil eno svojih najboljših kopij, ko naša sveta družba tolikanj potrebuje pomoč svojih sinov. Ta Brian de Bois-Guilbert je s svojo roko pobil tristo Saracenov.«

»Kri teh prekletih psov,« je rekel veliki mojster, »bo svetnikom in angelom, katere hulijo in zaničujejo, sladko darilo; in z njih pomočjo se hočemo upreti čaru in zapeljivanju, ki se je vanj kakor v mrežo zapletel naš brat. Bois-Guilbert naj raztrga vezi te Dalile, kakor je Samson raztrgal dve novi vrvi, s katerimi so ga zvezali Filistejci, in naj kolje nejevernike, da jih bo ležalo na kupe. Kar se pa tiče preklenske čarovnice, ki je vrgla svoje kletve na brata svetega Templja, bo prav gotovo umrla.«

»Toda angleške postave!« je rekel preceptor, ki je bil sicer vesel, da se je srd velikega mojstra tako srečno odvrnil od njega in Bois-Guilberta v drugo smer, a se je vendar bal, da ga ne bi predalec zanesel.

Antoine de Courson:

Zamujeni ekspres

Rekel ji je: „Jutri vas bom čakal v Nici pri brzem vlaku, ki odpelje ob četrtna osem z lyonske postaje. Prostor sem vam že rezerviral. S seboj ne vzemite ničesar! Pridite brez prtljage, brez oblek! Obleke, ki jih boste odslej nosili, bom sam izbral, da ne bo ostalo niti sledu iz preteklosti niti gube na plašču niti parfuma na plašču. Bojim se, da ne bi pri odhodu preveč mislili na to, kaj naj vzamete s seboj, zlasti pa na to, kaj bo ostalo doma. Hočem, da pridete k meni samo vi, brez vsega...“

Njegove besede so jo opojile kakor močan liker, če ga človek prehitro popije. In vendar jo je ob njih nekaj zbudilo. Peter! V svoji zmedenosti je skoraj pozabila moža, tako velika je bila razlika med življenjem, ki se ji zdaj ponuja, in življenjem, ki ga zapušča. Peter ji je pomenil le še dolgočasno vsakdanjost, kjer si je morala sama ustvariti veselje, nikar, da bi ji ga dali drugi... Bilo je le delo brez prestanka, ljubezen med računi, prazno, moreče obzorje. Časih je verjela vanj. Z roko v roki sta šla po večni poti, ki je nihče ne pozna, dokler je ne prehodi. Kaj sta se brigala za prihodnji dan! Skromne sanje, poceni zabave so se ji zdaj zdele neznesne in ljubezen, ki ji jo je nudil njen ubogi Peter, ji je postala vsakdanja, neznatna, brez poleta... Trpljenje? Morda... Ali naj ostane? Zdaj, ko je vsaj nekaj dni, nekaj ur poskušala resnično življenje...?

Šla je z doma in ga pustila v vsakdanjem redu. Hišnica, ki je pletla v svoji loži pri svetiljki, jo je pogledala prav tako kakor druge dni. Nič ni uničila, nobenega škandala ni napravila. Saj je tako preprosto, lahko oditi, če upanje zaduši vest!

Peter je v uradu... Ob sedmih pride domov, kakor vsak večer. Nocoj ga ne bo izpraševala: „Kaj je novega?“

Že davno se je odvadila misli, da bo res kaj novega zvedela, kaj tako novega, da se bo vsakdanji tek njenega življenja izpremenil. Vedela je že, kaj ji bo odgovoril:

„Kaj naj bo novega?“

Vendar je vedela, da dela. Do pozne noči piše strokovna poročila, dela načrte, ki bi mu morali prinesiti premoženje... Da, Peter je eden tistih siromakov, ki mislijo, da so izumili nekaj čudovitega, in nočejo vi-

deti, da so njih izumi zmeraj neuporabni!

Ko je stopila na cesto, se je vse v njej izpremenilo; pozabila je na sivo hišo, ki jo je pravkar zapustila, in se zasanjala v srečo, ki jo čaka: potovanje, zabave, brezskrbnost...

Še uro časa je imela do odhoda vlaka. Poklicala je taksi in se odpeljala na postajo. Pod ogromno stekleno streho na peronu, sredi vrveče množice, se je čutila že tako daleč, da je nihče več ne bo mogel zadržati in poklicati nazaj...

Prišla je brez prtljage, kakor je hotel on, v preprosti obleki iz sive volne. Torbico, ki jo je nosila zmeraj s seboj, je imela pod roko, kakor bi hotela še kaj kupiti. Kaj? Novo življenje po tem nenadnem, nepremišljenem koraku. Ni bilo obžalovanja v tej žeji po neznanem, po izpremembi, ki zmeraj spi v ženskem srcu in ki ga lahko zbudi že preprost žvižg lokomotive.

V veliki čakalnici, kjer se je gnetlo nešteto ljudi, so iskali njeni pogledi tabelo, ki kaže odhode vlakov... In njen vlak je že čakal, mirno, pokojno, kakor bi se ne menil za vse veselje in vso žalost, ki jo napravi s svojim odhodom.

Nenadoma je stopila v kot... Množica potnikov je stopila iz nekega večernega vlaka. Siva, skoraj brezoblična množica...

Ozrla se je... toda prepozno. Neka roka je že počivala na njeni rami. Peter je stal pri njej.

„Kaj delaš tu?“

Bila je v zadregi, toda hitro je našla odgovor:

„Suzana mi je brzojavila... Saj jo poznaš... moja prijateljica iz mladosti. Za nekaj ur pride v Pariz. Prosila me je, naj jo na postaji čakam.“

Izgovor ni bil slab. Vendar se ji je zdelo, da ji Peter noče verjeti. Ali je morda vedel, zakaj je v resnici prišla sem? Ali mu je kdo povedal, da misli pobegniti? Ali je poznal skrivnost njenega srca?

„Čuj, nekaj ti moram povedati! Pustiva Suzano in se odpeljiva domov...!“

Zbala se je... Vsakdanji prepir... izpoved... obljuba... poljub za spravo... Vse mu bi se lahko ognila.

„Kmalu pridem za tabo,“ je zamrmrala. „Pojdi domov in me počakaj.“

Njegove oči so jo čudno pogledale.

„Rajši pojdi kar z menoj! Tako važno je, da ti moram hitro povedati...“

Še četrtna ure je do odhoda ekspresa. Saj ne utegne poslušati njegovega jedikovanja. Če se zdaj vda, zamudi sestanek... novo življenje... srečo...

Toda že jo je s silo potegnil s seboj. Če se mu upre, bodo postali ljudje pozorni, nastati utegne bogve kaj... Še nikdar ni videla tako čudnega, mrzličnega soja v njegovih očeh.

Proti svoji navadi je poklicala taksi... Skupaj sta sedla, nekaj časa molčala, potem pa je začutila, kako je njegova roka segla po njeni.

Prepir... očitki... vse to se bo zdaj začelo... kako se bo branila? Kaj mu bo rekla v opravičilo?

„Renata, ne glej me tako!“ je proseče rekel. „Poslušaj me in ne segaj mi v besedo! Renata, srečen sem... uspelo mi je. Moj izum so danes popoldne kupili. Bogata sva... Bogata si, saj sem delal samo zato, da bi mogel položiti bogastvo tebi pred noge. Za tebe sem delal! Kako srečna bova zdaj! Vsega ti bom dal, česar se ti bo zahotelo. Slednje željo ti bom izpolnil. Ustvaril ti bom življenje, ki si o njem sanjala...“

Prebledela je in vzdrla. Ni mogla spraviti besedice iz sebe... Tedaj je avto obstal. Peter je skočil iz njega, objel Renato okoli pasu in jo odvedel po stopnicah navzgor...

„Vse moram še premisliti; vse misli moram še zbrati,“ je vzklila, ko sta stopila v stanovanje.

Na svoji pisalni mizi je zagledal pismo.

„Kaj pa to pomeni?“ je vprašal. „Ti si mi pisala? Zakaj?“

Z grozo se je spomnila besed, ki jih je tako v naglici napisala — besed slovesa, brez upanja na svidenje, ko je hotela poiskati drugega moža...

Hitro pa se je zbrala in odvrnila: „Pisala sem ti, da pojdem na postajo in da se bom morda zamudila.“

Verjel ji je, pogledal ovitek, potem ga je vzel v roke in raztrgal na drobne kosce...

Vzdih olajšanja se ji je utrgal iz prsi. On pa je še zmeraj pripovedoval o bodočnosti, uspehu, slavi...

Ne da bi Renata odložila plašč, ga je začudeno poslušala, kako je govoril o sreči, o upanju, in neprestano ponavljal njeno ime. In ko je nehal, je vozil njen ekspres že davno proti jugu...

S. K.:

Tiha lirika

Kako otožno pojo svireli
odkar so mi tebe vzeli!

Vse je monotono in brezizrazno.
Moje srce je prazno, prazno.

Tvoja žalost je do mene segla.
Tvoja žalost je v srce mi legla.

Ah, na dno srca!
Tam je tiho, kot da ni Boga.

PRIDNOST ČEBEL

Pri vsakem izletu nabere čebela samo 6 desetink grama medu. Za 100 gramov mora izleteti 2000 krat; 60% nabranega medu je pa voda, ki izhlapi v satju. Čebelica mora torej izleteti 250.000-krat, da nabere 1 kg čistega medu. Za 10 kg medu mora pridna delavka izleteti dva milijona in polkrat.

O OPICAH

Izmed živali je opica človeku najbližja, ker mu je najbolj podobna. Vendar ne kaže današnji človek toliko nagnjenja do te živali, kakor človek v starih časih. Starim Egipčanom je bila opica božje bitje. Še danes najdemo v izkopanih velikokrat v kamen vsekana opičja telesa. Stari Indijanci so zidali opicam posebne hiše in celo templje. Salomon jih je vzgajal v svojih palačah in Rimljani so jih imeli radi v svojih stanovanjih, da so se z njimi zabavali. Arabcem je bila opica znak zlobe, ki jo je Alah prekel in zavrgel.

A opice so boljše, kakor je sodba o njih. Ljubijo se med seboj, hvaležne so za vsako dobroto, pomagajo druga drugi in se ne morejo ločiti od sestre, ki je poginila.

Opica zelo ljubi snažnost. Druga drugi pomagajo rešiti se nadležnega mrčesa. Navadno opravlja to delo samica. Sploh kaže samica veliko spoštovanje in tudi strah pred samcem. Samec ukroti samico že s samim pogledom. Samice, ki kaj zagreše, prejmejo od samca toliko „batin“, da se kmalu popoljšajo.

mu sivcu v roke; in kar se tiče Rebeke, si pri meni ni zaslužila, da bi zaradi nje tvegaval čin in čast. Odvrnil se bom od nje, da, prepustil jo bom njeni usodi, razen če —

»Ne omejuj svojega pametnega in potrebnega sklepa,« je dejal Malvoisin. »Zenske so le igrače, ki nas zabavajo v naših lažjih urah, a pravi posel življenja so časti. Bolje je, da pogine tisoč takih krhkih mehurčkov, kakor je ta Židinja, nego da bi se tvoj možki korak ustavil na ravni, sijajni poti, ki leži pred teboj! A zdaj se morava ločiti, ne smejo naju videti, da govoriva na samem; iti moram, da pripravim vežo za sodbo.«

»Kaj!« je vzklil Bois-Guilbert. »Tako naglo?«

»Da,« je odvrnil preceptor, »vsaka pravda gre naglo izpod rok, če si je sodnik že vnaprej pripravil sodbo.«

»Rebeka,« je rekel Bois-Guilbert, ko je ostal sam, »videti je, da me boš drago stala. Zakaj te ne morem prepustiti tvoji usodi, kakor mi priporoča ta mirni hinavec? Še nekaj hočem poizkusiti, da te otmem, a varuj se nevaležnosti, zakaj če me spet odbiješ, bo moje maščevanje enako moji ljubezni. Ne bilo bi prav, da bi Bois-Guilbert tvegaval življenje in čast, če sta preziranjše in očitek njegova edina nagrada.«

Preceptor je komaj dal potrebna navodila, ko je prišel za njim Konrad Mont Fitchet in mu povedal, da je veliki mojster sklenil neutegoma zaslišati Židinjino zaradi čarodejstva.

»To so gotovo prazne sanje,« je rekel preceptor; »veliko židovskih zdravnikov imamo, pa jih ne imenujemo čarodeje, dasi izvršujejo čudovita ozdravljenja.«

»Veliki mojster misli drugače,« je dejal Mont-Fitchet; »in vedi, Albert, odkrito ti povem, naj bo ta deklina čarovnica ali ne — bolje bi bilo, da ona umre, nego da bi bil Brian de Bois-Guilbert izgubljen za red ali da bi se red zaradi notranje nesloge razcepil. Saj poznaš njegov visok čin, slavo njegovega orožja in vneto spoštova-

nje, s katerim gledajo nanj mnogi naših bratov — a vse to mu ne bo pomagalo pri velikem mojstru, če bo imel Briana za skrivca te Židinje in ne za njeno žrtev. In če bi bile zbrane v njenem telesu duše vseh dvanajstih rodov — bolje je, da sama trpi, kakor da bi bil Bois-Guilbert deležen njene usode.«

»Pravkar sem ga obdelaval, naj jo zapusti,« je rekel Malvoisin; »toda ali je dovolj razlogov, da se Rebeka obsodi zaradi čarodejstva? Ali se veliki mojster ne bo premislil, če bo videl, kako šibki so vsi dokazi?«

»Treba jih je okrepiti, Albert,« je odvrnil Mont-Fitchet, »treba jih je ojačiti. Ali me razumeš?«

»Razumem,« je dejal preceptor, »in nič se ne pomišljam storiti kaj za blagor našega reda. A malo časa nam ostane za iskanje pravih priči.«

»Moramo jih najti, Malvoisin,« je odvrnil Konrad; »to bo koristilo redu in tebi. Templestowe je siromašen preceptorij — oni v Maison-Dieu je vreden dvakrat toliko; znano ti je, kaj premorem pri našem starem poglavarju. Najdi ljudi, ki morejo izvesti to stvar, in postal boš maisondieuski preceptor v rodovitnem Kentu. Kaj praviš?«

»Med tistimi, ki so prišli z Bois-Guilbertom semkaj, sta dva človeka, ki ju dobro poznam; bila sta služabnika mojega brata Filipa de Malvoisina in sta prestopila iz njegove službe v Front de Boeufovo. Nema da bi kaj vedela o čarovnijah te ženske.«

»Hiti, neutegoma ju poišči — in čuj, če bi jima mogel kak bizantinec ali dva nabrusiti spomin, nikar ne skopari.«

»Za cekin bi prisegla, da je bila njiju rodna mati čarovnica,« je dejal preceptor.

»Podvizaj se tedaj,« je rekel Mont-Fitchet; »opoldne se prične obravnavo. Odkar je naš predstojnik obsodil na gmado Hameta Alfagija, pokristjanjenca, ki se je vrnil nazaj v muslimansko vero, ga še nisem videl tako resno zaposlenega s pripravami.«

Velik grajski zvon je komaj zabučal poldansko uro, ko je Rebeka začela korake po skrivnih stopnicah, ki so vodile v njen zapor. Po glasu sodeč je prihajalo več oseb in ta okolnost jo je skoro razveselila, zakaj samotnih obiskov divjega in strastnega Bois-Guilberta se je bala bolj nego kateregakoli drugega zla, ki se ji je utegnilo pripetiti. Zapah je zarožljaj, vrata so se odprla; Konrad in preceptor Malvoisin sta stopila v sobo, v spremstvu štirih, s helebardami oboroženih stražnikov v črni obleki.

»Hči prekletega rodu,« je rekel preceptor, »vstani in pojdi z nami.«

»Kam,« je vprašala Rebeka, in v kak namen?«

»Deklina,« je odvrnil Konrad, »ne spodobi se ti vpraševati, ampak ubogati. Vendar pa znaj, da te popeljemo pred sodbo velikega mojstra našega svetega reda, da boš tam odgovarjala za svoje zločine.«

»Bog Abrahamov bodi zahvaljen!« je rekla Rebeka in pobožno sklenila roke. »Sodnikovo ime, čeprav je sovražnik mojemu ljudstvu, mi je toliko, kakor ime zaščitnika. Zato grem prerada s teboj — dovoli samo, da si ovijem glavo s pajčolanom.«

S počasnimi, slovesnimi koraki so odšli po stopnicah nizdol, krenili po dolgem hodniku in stopili na koncu skozi visoka krilna vrata v veliko vežo, kjer se je medtem veliki mojster pripravil za sodbo.

Spodnji konec širnega prostora je bil poln oprodov in svobodnjakov, ki so se z dokajšnjo težavo umikali Rebeki — v spremstvu preceptorja in pa Mont-Fitcheta, medtem ko je zadaj korakala helebardska straža — da je mogla priti do sedeha, ki je bil namenjen zanjo. Ko je s sklenjenimi rokami in pobešeno glavo stopala skozi množico, ji je nekdo stisnil v dlan košček papirja; skoro nevede ga je vzela in obdržala med prsti, ne da bi pogledala njegovo vsebino. Gotovost, da ima v tem strašnem zboru prijatelja, ji je dala pogum, da je spustila oči okoli sebe in videla, pred koga so jo pripeljali. Ponudil se ji je pri-

zor, ki ga bomo skušali opisati v prihodnjem poglavju.

SEDEMINTRIDESETO POGAVJE

Sodišče, ki so ga sestavili, da bi zasliševalo nedolžno in nesrečno Rebeko, je bilo namješčno na daisu ali vzvišenem delu zgornjega konca velike veže, to je, na ploščadi, ki smo jo že opisali kot častno mesto, namenjeno najbolj odličnim domačinom ali gostom iz starodavnih gradov.

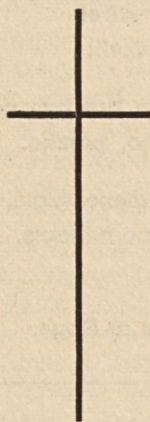
Na vzvišenem sedežu, obsojenki ravno nasproti, je sedel veliki mojster Templja v široki, gubasti, beli halji, držeč v roki mistično palico, ki je nosila znamenje reda. Za mizo ob njegovem znožju sta sedela dva redovna kaplana kot pisarja, ki sta imela dolžnost sestavljati zapisnik o današnji obravnavi. Črni obleki, goli temeni in ponižna obraza teh cerkvenjakov — vse to se je živo razlikovalo od bojevite podobe navzočih viteзов, ki so prisostvovali deloma kot člani kapitulja, deloma kot spremstvo velikega mojstra. Preceptorji, izmed katerih so prišli štiri, so sedeli na nižjih stolih in nekaj bolj zadaj od vrhovnega prednika; vitezi, ki niso imeli v redu tako visokega čina, pa so bili razmeščeni po še nižjih klopeh, prav toliko za preceptorij, kakor ti za velikim mojstrom. Za njimi, a še vedno na daisu ali vzvišenem delu veže, so stali redovni oprode v belih, a manj dragocenih oblekah.

Ves zbor je imel globoko resno lice; obrazi viteзов so izražali drznost, obenem pa slovesno dostojanstvenost, kakršna se spodobijo možem redovnega stanu in kakršne že zaradi prisotnosti velikega mojstra ni manjkalo na nobenem čelu.

Ostali, nižji del velike veže so polnili stražniki s partizanami in drugi ljudje, ki jih je privabila radovednost, da bi obenem videli velikega mojstra in židovsko čarovnico.

(Dalje prihodnjič)

Vsem prijateljem slovenske pesmi na Koroškem in po svetu sporočamo nadvse žalostno vest, da je častiti gospod

Dr. France Cigan

profesor glasbe

odšel v torek, dne 23. februarja 1971, po dolgotrajnem in hudem trpljenju po zasluženju plačilo k svemu Stvarniku.

Pokojni je uspešno vodil Gallusov zbor kot pevovodja ves čas od ustanovitve pred desetimi leti. Bil je njegova duša in gibal. Neusahljivi idealizem in neizmerna požrtvovalnost nepozabnega pevovodje sta Gallusove pevce vodila do pevskega uspeha. Kljub težavam in bolečinam, ki mu jih je povzročala zahrbtna bolezen, je srčno želel pripraviti z zborom jubilejni koncert za desetletnico.

Zveza pevskega društva, kateri je bil pokojni dolgo vrsto let osrednji pevovodja, je izgubila z njim zvestega sodelavca.

Zdaj so njegove strune izzvenele. Odšel je od nas k večnemu Viru vse harmonije. Mi pa smo onemeli nad nedojemljivo izgubo.

Celovec, 24. februarja 1971.

ZVEZA PEVSKIH DRUŠTEV

Pevsko društvo
Jakob-Petelin Gallus
v Celovcu

tedenski program

RADIO CELOVEC

NEDELJA, 28. 2.: 07.00—07.30 Duhovni nagovor — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo — PONEDELJEK, 1. 3.: 13.45—14.30 Informacije — Za našo vas (Reportaža iz Moščenice) — TOREK, 2. 3.: 13.45—14.30 Informacije — Športni mozaik — Za krmilom — SREDA, 3. 3.: 13.45—14.30 Informacije — Skladbe slovenskih skladateljev — ČETRTEK, 4. 3.: 13.45—14.45 Informacije — Koroška sinoda — Mladina poje — Za našo knjižno polico — PETEK, 5. 3.: 13.45—14.30 Informacije — Poper in sol — SOBOTA, 6. 3.: 09.00—10.00 Od pesmi do pesmi — od srca do srca — 14.00—14.20 Zeleni gozd je lovčev raj.

AVSTRIJSKA TELEVIZIJA

NEDELJA, 28. februarja: 14.35 Srčni infarkt — bič stoletja — 15.25 Za otroke od 8. leta naprej: Cappuccetto — 15.50 Za otroke od 11. leta naprej: Flipper: „Ropar školjk“ — 16.15 Film za té — 16.45 Za mladino od 14. leta naprej: Stik — 17.15 Skrivnosti morja: „Koralna džungla“ — 18.05 „Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.10 Bonanza: „Poglavar Cochise in Cartwrights“ — 19.00 Čas v sliki — 19.30 Šport — 20.10 Kristjan v času — 20.15 „Mnogo hrupa za nič“, William Shakespeare — 22.15 Čas v sliki — 22.55 Svetovno prvenstvo v umetnem drsanju v Lyonu.

PONEDELJEK, 1. marca: 18.00 Znanje — aktualno — 18.20 „Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Avstrija — slika — 18.50 Poglej okoli sebe: „Roke in oblike“; filmska serija o malih stvarih življenja — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Kobra, prevzemite: „Dvojna igra“ — 21.00 Prometni obzornik — 22.00 Čas v sliki.

TOREK, 2. marca: 18.00 Angleščina — 18.20

„Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Kultura — aktualno — 18.50 Zahodno od Santa Fé: Konjske dirke — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.16 Šport — 20.15 Skrivnostna smrt avstralskega ministrskega predsednika Harolda Holta — 21.15 „Podporočnik in postelja“, filmska komedija — 22.45 Čas v sliki.

SREDA, 3. marca: 10.00 TV v šoli: Kaj lahko postanem? — 10.30 Mostovi k ljudem — 11.00 Program za delavce — 16.30 Za otroke od 6. leta naprej: Kralj zrakoplova — 17.05 Za otroke od 11. leta naprej: Mala športna abeceda — 17.30 Lassie: „Kobilice“ — 18.00 Francoščina — 18.20 „Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Avstrija — slika — 18.50 Nevidni prijatelji — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Šest pobeglecev, filmska burka — 21.00 „Julietta“, lirčna spевна igra — 22.45 Čas v sliki.

ČETRTEK, 4. marca: 10.00 TV v šoli: Krst, vrata Cerkve — 10.30 Gornja Avstrija — 11.30 Rimska zgodovina. Življenje v cesarskih časih — 12.00 Časovni potek dogodkov — 18.00 Italijanščina — 18.20 „Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.50 Dezernat M: „Kdor zna judo, živi dlje“ — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 „Vincenc, zakaj delaš to?“, kmečka igra — 21.45 Civilizacija. Kultura zapadnega sveta — 22.35 Čas v sliki.

PETEK, 5. marca: 10.00 TV v šoli: Inštrumentne tehnike — 10.30 Sellrain — gorska vas — 10.00 Program za delavce — 18.00 Agrarni magazin — 18.20 „Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Avstrija — slika — 18.50 Bunny in njegovih tovariši — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Uradni spisi XY — nerešeni — 20.15 Časovni potek dogodkov — 22.15 Svetovno prvenstvo v hokeju na ledu iz Lyssa: Avstrija—Švica — 23.05 Spotoma ob kon-

Vsem sorodnikom, izseljencem in znancem sporočamo v krščanski žalosti, da je po sklepu Vsemogočnega bila odpoklicana naša dobra mati, žena, sestra in babica, gospa

Barbara Mostetschnig, roj. Vospernik

po dolgi in težki bolezni v 70. letu svoje starosti, previdena s svetimi zakramenti za umirajoče, v ponedeljek, dne 22. februarja 1971, v večno domovino.

Drago pokojnico bomo v sredo, dne 24. februarja 1971, ob 14. uri po sveti maši zadušnici v podružnici v Podravljah položili k zadnjemu zemeljskemu počitku na podraveljskem pokopališču.

Dušo blage pokojnice priporočamo v spomin pri sv. daritvi in v molitvi.
Podravlje, Gorje, Jezerce, Maribor, Ljubljana, 22. februarja 1971.

V veliki žalosti:

Valentin, mož,
Reginald, sin,
Tomo, Matevž, Pepi, Janko, Olga, Cilka in Marija, bratje in sestre,
Elica, Kornelija, vnukinji,
v imenu vseh ostalih sorodnikov.

V globoki žalosti sporočamo, da nas je zapustil v torek, dne 23. februarja 1971, po dolgi, z velikim potrpljenjem prenašani bolezni naš neutrudljivi kulturni delavec, častiti gospod

Dr. France Cigan

profesor na Državni gimnaziji za Slovence

Vsem, ki so kdaj imeli priložnost z rajnim sodelovati na kulturnem polju, bosta njegov idealizem in njegova vztrajnost neizbrisni spomin in hkrati pobuda za bodoče delo.

Pokojnega prijatelja smo položili v četrtek, dne 25. februarja 1971, na ljubljanskem pokopališču Žale k zadnjemu počitku.

KRŠČANSKA KULTURNA ZVEZA
NARODNI SVET KOROŠKIH SLOVENCEV

Po nedoumljivem sklepu Kristusa, Veličnega duhovnika, je bil njegov zvesti služabnik, naš dragi sobrat, prečastiti gospod

Dr. France Cigan SDB

profesor glasbe in vzgojitelj

v torek, dne 23. februarja 1971, poklican v nebeško domovino, da prejme bogato zasluženno večno plačilo. Umrl je po daljši težki bolezni, ki jo je vdano prenašal, okrepcan s tolažili sv. vere, v 63. letu starosti v bolnišnici v Ljubljani.

Pokojni je bil rojen 18. septembra 1908 v Žižkih pri Lendavi, v mašnika salezijanskega reda posvečen leta 1935. Deloval je kot vzgojitelj na raznih redovnih zavodih in kot dušni pastir na Kamnu (Koroško). Od leta 1957 je poučeval kot profesor petja in glasbe na Državni gimnaziji za Slovence v Celovcu.

Dragega pokojnika smo položili danes, v četrtek, dne 25. februarja 1971, ob 15.15 na mestnem pokopališču na Žalah v Ljubljani v salezijansko grobnico k zadnjemu zemeljskemu počitku.

Dušo blagega pokojnika priporočamo čč. duhovnikom-sobratom v spomin pri sv. daritvi in vernikom v molitvi.

Celovec, Kamen v Podjuni, Ljubljana, dne 25. februarja 1971.

V krščanski žalosti:
REDOVNI SOBROTJE

cu tedna — 23.10 Uradni spisi XY — nerešeni — 23.20 Jubilejni ples in turnir v Linzu.

SOBOTA, 6. marca: 14.40 Koncert ORF. Rafael Kubelik: Vaja za Leonorino uverturo, št. 3 Ludwig van Beethovna — 15.30 Za otroke od 5. leta dalje: Hišica — 15.55 Za otroke od 6. leta dalje: Hop in Hup — 16.10 Za otroke od 11. leta dalje: Daktari — 17.00 Za mladino od 14. leta dalje: Kaj lahko postanem? — 17.30 Za družino: Boutique — 18.00 Tedenski magazin — 18.20 „Peppinello“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Kultura — aktualno — 18.50 S Heinzom Conradson — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Peter Alexander poje — 22.00 Svetovno prvenstvo v hokeju na ledu iz Švice: Jugoslavija—Avstrija — 22.45 Čas v sliki — 23.00 „Past iz Tule“, film Divjega zapada.